

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, SVIBANJ 2013. ■ GODIŠTE VII. ■ BROJ 40 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

Svetkovina Pedesetnice u Godini vjere

Kada na Duhove u Godini vjere budete tijekom euharistijskoga slavlja molili Vjerovanje, obnovite svoju vjeru u otajstvo Crkve, izrazite radost i ponos što pripadate Isusovu zajedništvu raširenu po svem svijetu kojem u ljubavi danas predsjedava papa Franjo te donesite čvrstu odluku biti joj vjerni svojim životom.

(Biskup Antun Škvorčević)

BISKUPOVO PISMO ZA SVETKOVINU PEDESETNICE U GODINI VJERE

Poslani smo da u hrvatskom društvu budemo svjedoci vjere u Isusa Krista

Poštovana braćo svećenici, dragi vjernici!

Isus je za vrijeme svoga zemaljskog života utemeljio Crkvu. No, ona je postala živom stvarnošću na dan Pedesetnice, kada su dvanaestorica na čelu s Petrom primila Duha Svetoga. Prestrašeni i nemoćni učenici, tek su darom Duha postali snažni i neustrašivi svjedoci Uskrsloga, a mnogi povjerovali njihovoj riječi, krstili se i ušli u zajedništvo novoga Božjeg naroda. Svetkovina Duhova podsjeća nas da Crkva – kojoj pripadamo vjerom, krštenjem i životom – nije ljudska organizacija nego božansko-ljudska zbilja, organizam Isusa Krista uskrsloga trajno oživljava snagom

Duha Svetoga. Kada na Duhove u Godini vjere budete tijekom euharistijskoga slavlja molili *Vjerovanje*, obnovite svoju vjeru u otajstvo Crkve, izrazite radost i ponos što pripadate Isusovu zajedništvu raširenu po svem svijetu kojem u ljubavi danas predsjedava papa Franjo te donesite čvrstu odluku biti joj vjerni svojim životom.

Braćo i sestre. Želio bih vas podsjetiti da je svakomu vjerniku krštenjem povjerena obveza vršiti u svijetu poslanje koje je Isus povjerio svojoj Crkvi, u braku i obitelji živjeti vjernost Božjemu naumu o čovjeku, odgajati djecu i mlade u evanđeoskim vrijednostima, zauzimati se za Božju istinu o čovjeku, za njegova prava i dostojanstvo u politici, u gospodarstvu i na drugim razinama društvenoga života. Stanje u kojemu se nalazi hrvatsko društvo traži takve svjedoke. Pozivam vas stoga da svakodnevno u konkretnim životnim situacijama hrabro očitujete tu svijest vjere. Među ostalim, iziđite na lokalne izbore koji se održavaju

upravo na svetkovinu Duhova, izaberite čestite osobe koje ne idu za vlastitim probitkom, nego iskreno žele služiti općemu dobru čovjeka i zauzimati se za one vrijednosti koje su u skladu s hrvatskom i europskom uljudbom utemeljenom na Evanđelju. Iz iste svijesti kršćanskoga poslanja u svijetu, pružite potporu i građanskoj inicijativi *U ime obitelji* koja prikuplja potpise za referendum kojim se zahtijeva da se u Hrvatski ustav unese formulacija o braku kao zajedništvu muškarca i žene.

Na svetkovinu Pedesetnice u Godini vjere molimo neka Duh Sveti prosvijetli svako srce u našoj domovini, kako bismo mislili i djelovali u skladu s našim ljudskim pozivom po Božjemu naumu. Sve vas pozdravlja i blagoslivlja vaš biskup –

+ *Antun Škvorčević*

Iziđite na lokalne izbore koji se održavaju upravo na svetkovinu Duhova, izaberite čestite osobe koje ne idu za vlastitim probitkom, nego iskreno žele služiti općemu dobru čovjeka i zauzimati se za one vrijednosti koje su u skladu s hrvatskom i europskom uljudbom utemeljenom na Evanđelju.

Biskup Škvorčević se susreo s papom Franjom

Papin apostolski blagoslov vjernicima Požeške biskupije

Povjerenstvo Požeške biskupije za hodočasnički pastoral organiziralo je od 1. do 5. travnja hodočašće u Loreto. Biskup Antun Škvorčević slavio je s hodočasnicima 2. travnja svetu misu u loretoskoj bazilici, a potom je 3. travnja u pratnji kancelara Gorana Lukića posjetio Rim i bio nazočan na općoj audijenciji s papom Franjom. U susretu sa Svetim Ocem biskup je rekao da dolazi iz Hrvatske, iz Biskupije koju je prije 16 godina utemeljio bl. Ivan Pa-

vao II., kako je želio prigodom osme obljetnice Blaženikove smrti pomoliti se na njegovu grobu te novoizabranom nasljedniku sv. Petra prenijeti pozdrave hodočasnika i drugih vjernika svoje Biskupije, posvjedočiti da su mu zemljopisno, a još više srcem blizu, da za njega mole, što su posebno učinili jučer u Loretu, te je zamolio za Požešku biskupiju poseban apostolski Blagoslov.

Papa Franjo se nasmiješio na spomen Hrvatske i rekao da se u Argentini susre-

tao s Hrvatima, istaknuvši da je jednoga njihova svećenika imao za ispovjednika. Zanimao se za život Biskupije te kazao da rado udjeljuje svoj apostolski Blagoslov svima onima koji su povjereni biskupovoj pastirskoj brizi. Biskup Škvorčević je izrazio uvjerenje Svetom Ocu da je po svom ispovjedniku duhovno postao još bliži Hrvatima te da i u tome vidi određeni znak povezanosti. (G. L.)

Imenovan novi đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit

Čestitku novom nadbiskupu na dan imenovanja uputio je biskup Škvorčević slijedećeg sadržaja:

S osobitom radošću primio sam vijest da Vas je papa Franjo imenovao za đakovačko-osječkog nadbiskupa i metropolita. Bratski Vam i od srca čestitam na povjerenju koje Vam je Sveti Otac iskazao i na službi u koju ste postavljeni. Čestitam i u ime svećenika, đakona, redovnika i redovnica te drugih članova Božjeg naroda Požeške biskupije.

U Vašoj časnoj osobi Đakovačko-osječka nadbiskupija dobila je iskusna i revna pastira, a naša mlada Crkvena pokrajina dokazanog promicatelja zajedništva i pastoralne suradnje. Uvjeren sam da će se po Vašem nastojanju još snažnije ostvarivati sve ono za što smo se zauzimali kad smo predlagali utemeljenje Slavonske metropolije, napose navještanje Radosne vijesti siromasima. Neka Gospodin obilno blagoslovi Vaše novo pastirsko služenje i udijeli mu uspjeh.

U zajedništvu molitve i bratskoj odanosti srdačno Vas u Gospodinu pozdravljam!

Apostolska nuncijatura u Hrvatskoj objavila je 18. travnja da je Sveti Otac prihvatio odreknuće msgr. dr. Marina Srakića od službe pastoralnog upravitelja Đakovačko-osječkom nadbiskupijom te imenovao dosadašnjeg pomoćnog biskupa msgr. dr. Đuru Hranića novim đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom. Novoimenovani nadbiskup i metropolit u službu će biti uveden 6. srpnja ove godine u katedrali u Đakovu.

SJEDNICA PREZBITERSKOG VIJEĆA

Biskupijski strateški pastoralni projekti

Piše: Ivica Žuljević

UDvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma u Požegi održana je 13. svibnja sjednica Prezbiterskog vijeća Biskupije. U uvodnoj riječi biskup Antun Škvorčević podsjetio je da se ona održava u devetnici za svetkovinu Pedesetnice kada je Crkva u snazi Duha Svetoga kao živi Isusov organizam počela ostvarivati svoje poslanje i na spomendan Gospe Fatimske na koji je 1981. godine bio teško ranjen papa Ivan Pavao II., utemeljitelj Požeške biskupije. Istaknuo je kako je Crkva usred svijeta trajno izložena progonu, ali da njezina snaga nije u organizacijskoj moći nego u uskrslom Isusu Kristu, pobjedniku nad smrću i njegovu Duhu, a da joj je Marija trajni znak nade i utjehe. Kazao je da u tom svjetlu treba promatrati i Crkvu u današnjem hrvatskom društvu, označenu gubitkom vrijednosti među kojima su brak i obitelj, koje trpi zbog brojnih nemoći i stradanjima, a mnoge obitelji i pojedinci zbog gubitka radnog mjesta i siromaštva.

Potporna inicijativi „U ime obitelji“

Spomenuo je kako kršćani iz svijesti vjere o prisutnosti Duha Svetoga u Crkvi i njegove snage u onima koji su kršteni, trebaju s velikom hrabrošću i nadom djelovati u današnjem društvu. Naglasio je među ostalim i značenje građanske inicijative „U ime obitelji“ i nastojanje da se u hrvatski Ustav unese da je brak zajedništvo muškarca i žene te kazao da joj valja dati potporu, iako je ne organizira Crkva. Podsjetio je na lokalne izbore iduće nedjelje upravo na svetkovinu Duhova, spomenuvši da vjernici i tom prigodom trebaju posvjedočiti svoju mudrost i odgovornost, izaći na birališta, dati svoj glas čestitim pojedincima, spremnima žrtvovati se za opće dobro i vrijednosti koje su u temeljima europske i hrvatske uljudbe.

Glavna točka sjednice bilo je promišljanje o strateškim pastoralnim projektima vezanima uz evangelizaciju, a za čije je ostvarivanje važna suradnja između svećenika i vjernika laika. Biskup je podsjetio na iskustvo prošlogodišnje evangelizacijske korizme te se osvrnuo i na nedjeljne kateheze tijekom Godine vjere. Naglasio je važnost karitativnih nastojanja svake župe u suradnji s biskupijskim Caritasom i kazao da je ono neizostavno za vjerodostojnost evangelizacijskog djelovanja.

Obljetnica krunjenja Gospe Voćinske

Nakon što je tajnik Vijeća Ivica Žuljević pročitao zapisnik prethodne sjednice, vijećnici su razmotrili pastoralne programe do svršetka Godine vjere. Požeška biskupija pridružit će se papi Franji te će u Katedrali i

u svim župnim crkvama 2. lipnja ove godine u 17 sati organizirati jednosatno klanjanje pred Presvetim. Posebnu pozornost župnici će posvetiti upisu svećeničkih kandidata u Kolegij i Bogoslovno sjemenište. U svjetlu Godine vjere bit će i svećeničko ređenje u Katedrali idućega 29. lipnja, spomen 16. obljetnice utemeljenja Požeške biskupije 5. srpnja kao i uvođenje u službu novog nadbiskupa i metropolita đakovačko-osječkog Đure Hranića 6. srpnja. Na poticaj pape Benedikta XVI., sva ovogodišnja hodočašća u marijanska svetišta bit će prigode u kojima će vjernici Požeške biskupije svečano i javno posvjedočiti vjeru Crkve Katoličke. Osobito značenje imat će taj čin u voćinskom svetištu o desetoj obljetnici kako je bl. Ivan Pavao II., utemeljitelj Biskupije, okrunio Marijinu sliku. Duhovno-kulturnim programom od 27. rujna, tj. od dana 16. obljetnice uspostave Biskupije i ujedno svetkovine Obljetnice posvete Katedrale, pa sve do 15. listopada, svetkovine sv. Terezije Avilske, zaštitnice stolne crkve, trajat će spomen 250. obljetnice njezine posvete. Na programu je među ostalim i izložba riznice Katedrale te predstavljanje nove monografije o toj kasnobaroknoj crkvi. U subotu, 12. listopada redovito je hodočašće članova dječjih zborova u Katedralu kojima će se pridružiti i vjeroučitelji. Završno slavlje spomenute obljetnice bit će na svetkovinu zaštitnice Katedrale. Zbog proglašenja blaženim Miroslava Bulešića u Puli 28. rujna na kojem će sudjelovati svi svećenici do deset godina svećeništva, a po mogućnosti i drugi, Biskupijski dan je ove godine povezan s hodočašćem članova dječjih zborova u Katedralu. Završetak Godine vjere slavit će se u subotu, 23. studenog, kada hodočaste u Katedralu članovi crkvenih pjevačkih zborova.

Strateški projekti

Slijedila je točka na kojoj su vijećnicima predstavljene neki biskupijski strateški pastoralni projekti. Biskup je istaknuo kako je Požeška biskupija načinila iskorak na odgojno-obrazovnom području otvorivši Kolegij za srednjoškolce u Požegi, Katoličku gimnaziju u Požegi i Virovitiču te Katoličku osnovnu školu u Požegi. Ravnatelj Katoličke gimnazije u Požegi Robert Mokri prikazao je plan dogradnje zgrade Odgojno-obrazovnog centra u Požegi kako bi se dobio potreban prostor za nesmetano funkcioniranje spomenutih dviju škola u jednoj smjeni. Projekt financij-

Zbog proglašenja blaženim Miroslava Bulešića u Puli 28. rujna na kojem će sudjelovati svi svećenici do deset godina svećeništva, a po mogućnosti i drugi, Biskupijski dan je ove godine povezan s hodočašćem dječjih zborova u Katedralu 12. listopada. Završetak Godine vjere slavit će se u subotu, 23. studenog, kada hodočaste u Katedralu članovi crkvenih pjevačkih zborova.

ski podupire „Renovabis“ iz Freisinga u Njemačkoj. Ekonom Ivan Nikolić predstavio je stanje Dvorane sv. Terezije Avilske i potrebu njezine obnove, a u čijem se sastavu namjerava urediti Biskupijska knjižnica koja bi kao i dvorana bila na uslugu katoličkim školama, vjeroučiteljima i drugim građanima. Biskup je dodao kako među strateške biskupijske projekte valja pribrojiti i Dijecezanski muzej i kako sve spomenuto ima za cilj da požeška mjesna Crkva bude što snažnije u službi obiteljima, djeci i mladima.

Evandeoski pristup

O djelovanju župnih Caritasa u povezanosti s biskupijskim Caritasom progovorio je Goran Lukić, v.d. ravnatelja te ustanove. Podsjetio je na biskupovo pismo župnicima nakon prošlogodišnje sjednice Prezbiterskog vijeća s odredbama po kojima se treba ravnati svaka župa u pomaganju siromašnima. Zamolio je vijećnike da se zauzmu za ostvarivanje nastojanja naše Biskupije u promicanju evandeoskog pristupa čovjeku. Najavio je akciju prikupljanja žita za siromašne za vrijeme žetve.

Ekonom Nikolić je protumačio potrebu da se do kraja lipnja ove godine podnesu mjerodavnim državnim tijelima zahtjevi za legalizaciju crkvenih objekata koji nisu izgrađeni u skladu sa zakonima te je potaknuo i pitanje prijenosa u crkveno vlasništvo dobara koja su zbog različitih razloga u vlasništvu državnih ustanova, napose crkve i kapele na grobljima nakon njihova oduzimanja župama.

Na poticaj pape Benedikta XVI., sva ovogodišnja hodočašća u marijanska svetišta bit će prigode u kojima će vjernici Požeške biskupije svečano i javno posvjedočiti vjeru Crkve Katoličke. Osobito značenje imat će taj čin u voćinskom svetištu o desetoj obljetnici kako je bl. Ivan Pavao II., utemeljitelj Biskupije, okrunio Marijinu sliku. Duhovno-kulturnim programom od 27. rujna, tj. od dana 16. obljetnice uspostave Biskupije i ujedno svetkovine Obljetnice posvete Katedrale, pa sve do 15. listopada, svetkovine sv. Terezije Avilske, zaštitnice stolne crkve, trajat će spomen 250. obljetnice njezine posvete.

EUHARISTIJSKO SLAVLJE U OKUČANIMA PRIGODOM 18. OBLJETNICE »BLJESKA«

Izgrađivati zemlju u kojoj će se poštivati vlastiti rad i Božji zakoni

Piše i snimio: Goran Lukić

U Okučanima je 1. svibnja organiziran spomen osamnaeste obljetnice vojno-redarstvene akcije „Bljesak“ na kojem su bili visoki državni dužnosnici na čelu s predsjednikom Republike Hrvatske dr. Ivom Josipovićem i predsjednikom Vlade Zoranom Milanovićem. U okučanskoj župnoj crkvi euharistijsko slavlje predvodio je tom prigodom vojni ordinarij Juraj Jezerinac zajedno s požeškim biskupom Antunom Škvorčevićem. U pozdravnoj riječi biskup Škvorčević je rekao kako smo se o osamnaestoj obljetnici vojno redarstvene akcije 'Bljesak' okupili u okučanskoj župnoj crkvi sv. Vida mučenika, oko oltara na kojem slavimo Isusovu pobjedničku muku i smrt.

Povjermimo ih Božjoj dobroti

– Podsjetiti se želimo kako smo veliki dužnici onima koji o Domovini i njezinoj slobodi nisu držali govore, nego su u nju uložili svoju plemenitost, ljubav i žrtvu, položili za

nju svoje živote te ona po njima ima svoje dostojanstvo. Časno je sve njih pamtili, iskazivati im poštovanje, za njih moliti. Povjermimo dobrotu i ljubav naših branitelja Božjoj dobroti i ljubavi. Sjedinimo pobjedu u "Bljesku" s Isusovom pobjedom nad smrću. Molimo da nam On pomogne biti ljudima duhovno snažnima koji se u Hrvatskoj zauzimaju za istinske vrijednosti, slobodu, pomirenje i ljubav, da nam Domovina bude velika poput braniteljskog srca koje ju je iskreno voljelo i za nju se žrtvovalo.

Pridružimo Isusovoj žrtvi poniženje i progon needužnih ljudi iz banjalučkog kraja, drugih dijelova Bosne i Hercegovine te Srijema koji su našli dom u Okučanima. Spomenimo se i onih koji su svojim opredjeljenjima bili povodom vojno-redarstvenoj akciji "Bljesak", i sami bili stradalnici, i podnijeli žrtve. Neka Bog svima bude milostiv! – poručio je biskup Škvorčević.

Ljubili su budućnost ove zemlje

Biskup Jezerinac je u homiliji podsjetio kako je Bog čovjeka stvorio za rad te se prigodom Blagdana rada i sv. Josipa Radnika spomenuo brojnih ljudi bez radnog mjesta u Hrvatskoj, napose mladih. Kazao je da se branitelji nisu borili za takvu Domovinu te da je potrebno poduzeti sve što je moguće da se to stanje promijeni. –Oni su ginuli jer su gledali drugačiju zemlju, drugačije ljude, drugačije odnose, drugačije vrijednosti. Ginuli su jer su ljubili budućnost ove zemlje i duboko su vjerovali da je moraju sačuvati za svoju djecu i djecu onih koji će ju cijeniti i izgrađivati. Kad je počeo pravi osvajatelski rat nipošto nisu dvoumili. Bili su spremni položiti svoje živote zajedno sa svojim

vrhovnim zapovjednikom dr. Franjom Tuđmanom. Hrvatski su branitelji krenuli u oslobođanje okupiranih područja i to pravo nitko im nije mogao osporiti, a još manje zaniijekati. I tako je hrvatska vojno-redarstvenom akcijom odasлана poruku svijetu da vrijede jednaka načela za sve narode, bez obzira na brojnost – poručio je biskup Jezerinac.

Radosnije slavljenje Bljeska i Oluje

Potom se osvrnuo i na oslobođajuću presudu hrvatskim generalima u Haagu Gotovini i Markaču te kazao da je ona „još više potvrdila opravdanost hrvatske vojske u zastavljanju rata i ponovnom vraćanju okupiranih područja u matičnu zemlju. Njihovo oslobođanje obvezuje nas još više na radosnije slavljenje "Bljeska" i "Oluje". –Ne prestaje nam ništa drugo nego nastaviti tamo gdje su oni stali, izgrađivati Hrvatsku ne samo kao pravnu državu, nego kao zemlju sloge, zajedništva, mira i ljubavi, zemlju u kojoj će se poštivati vlastiti rad i Božji zakoni. Neka dobri Bog udijeli svim pokojnima sretnu i blaženu vječnost, svima koji tuguju za njima, jakost, a svima nama mudrost i snagu da znamo izaći iz sadašnjih teškoća – kazao je biskup Jezerinac.

Iza popričesne biskup Škvorčević je uputio Isusovoj Majci molitvu za Domovinu. Općina Okučani uredila je spomen sobu vojno redarstvene akcije „Bljesak“, koju je otvorio ministar Predrag Matić, a biskup Škvorčević izrekao molitvu za 47 poginulih hrvatskih branitelja u „Bljesku“ čiji spomen čuva soba i za sve one koji će sobu posjećivati da iskazuju poštovanje i zahvalnost poginulima za slobodu Domovine.

Formacijski susret katoličkih medicinskih sestara u Lipiku

Smisao ljudske patnje može se razumjeti jedino vjerom

Drugi u nizu formacijskih susreta koje za svoje članstvo u Godini vjere organizira Hrvatska katolička udruga medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji, održan je 13. travnja u Lipiku, u organizaciji lipičkog HKUMSTuPB na čelu s predsjednicom Nadom Knežević Kraml. Susretu su nazočili članovi lipičkog HKLD-a, lipički župnik Jozo Zorić, ravnatelj bolnice Darko Kelemen te gradonačelnik Antun Haramija. Susret je započeo duhovnim izlaganjem dr.sc. Stanislava Šote, svećenika Đakovačko-osječke nadbiskupije na temu "Vjernički indiferentizam u suvremenom društvu."

Između ostalog, rekao je, kako je rascjep između evanđeoske i svjetovne religioznosti, u suvremenom društvu, stvorio kult materije. Stoga je vjernička ravnodušnost posljedica suzdržavanja i nedostatka religioznog uvjerenja. Ona slabi pastoralnu djelatnost, moralnu dosljednost i karitativnu zauzetost. Vjera je dar, a čovjek ga oblikuje i svjedoči svojim svakodnevnim življenjem i poučavanjem. Svi smo pozvani biti svjedoci vjere. – Zdravstveni djelatnici smisao ljudske patnje mogu razumjeti jedino vjerom. Samo kroz ljubav prema čovjeku moguće je svjedočanstvo vjere, ali to se nikada neće moći postići bez ljubavi prema Bogu - ustvrdio je dr. Šota.

Susret je završio euharistijskim slavljem te druženjem u bolničkom restoranu. (Mira Ilić)

PROSLAVLJEN SPOMENDAN BL. IVANA MERZA

Blagoslovljeno gradilište za novu župnu crkvu u Slatini

Piše i snimio: Goran Lukić

Župa bl. Ivana Merza u Slatini proslavila je 10. svibnja blagdan svoga nebeskog zaštitnika. Središnje euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima Slatinskog dekanata, među kojima je bio Vlado Škrinjarić, slavonsko-podravski arhidakon te Dražen Akmačić, slatinski dekan.

Deseta obljetnica župe

Na otvorenom prostoru gdje će se graditi nova župna crkva okupili su se brojni vjernici. Donatori su na njemu izgradili ukusni natkriveni liturgijski prostor u koji je postavljen oltar, a uz njega slika bl. Ivana i relikvija, dok je ispred pozornice podignut veliki križ. Župnik Nikola Jušić uputio je pozdrav biskupu i svima nazočnima. Spomenuo je da je prije deset godina, 22. lipnja 2003. na sam dan proglašenja blaženim Ivana Merza biskup Škvorčević potpisao dekret o utemeljenju njegove župe u Slatini koja je postala prva župa s titularom bl. Merza. Zahvalio je biskupu za taj čin i nadu da će ova mlada župa uskoro dobiti svoju crkvu.

Biskup je u uvodnoj riječi istaknuo kako mu je drago što na 85. obljetnicu prijelaza Ivana Merza s ovoga svijeta k Ocu, desetu obljetnicu njegova proglašenja blaženim i osnutka njegove župe u Slatini može blagosloviti gradilište na kojem će započeti izgradnja crkve, kako bi vjernici iz tijesne gradske dvorane mogli prijeći u prikladan liturgijski prostor. Spomenuo je kako je svjestan teškog gospodarskog trenutka u Hrvatskoj i samoj Slatini te dodao da je upravo u takvim vremenima potrebno pomoći hrvatskom čovjeku da bude duhovno snažniji i može nositi nagomilane terete, biti pokretač novih društvenih odnosa i da tome treba služiti i nova župna crkva. Blagoslovljenom vodom poškropio je vjernike i podsjetio da su u krštenju pridruženi Isusovoj žrtvi ljubavi i uskrsnoj pobjedi te ugrađeni u živi organizam njegove Crkve čiju pripadnost žive u svojoj župi i biskupiji, blagoslovivši potom i gradilište.

Duhovna izgradnja čovjeka

U homiliji je biskup podsjetio na trenutačno stanje u Hrvatskoj, na određeni grč koji

je zahvatio njezino stanovništvo zbog svega što se zbiva na gospodarskoj i široj društvenoj razini te istaknuo važnost da se na svim razinama učini ono što doprinosi rješavanju nagomilanih problema. Kazao je da pri tom valja imati na umu kako nije dovoljno nastojati činiti tek nešto na izvanjskoj razini, nego obnoviti svijest o mogućnostima koje su povezane s promijenjenim i duhovno izgrađenim čovjekom.

Križ kao jedini dobitak

Prikazao je život Ivana Merza kao intelektualno traganje za smislom vlastitog postojanja i kako ga je napose iskustvo zla, mržnje, ljudskih sukoba i ubijanja u I. svjetskom ratu dovelo do Isusa Krista kao pobjednika nad svim ljudskim nemoćima, istinskog odgovora za to stanje te je sa sv. Pavlom smatrao Isusov križ jedinim dobitkom, a sve drugo držao gubitkom i cijelim bićem prionuo uz njega. Biskup je postavio nazočnim vjernicima pitanje o pravom ljudskom dobitku u sadašnjem hrvatskom trenutku te kazao da nas trinaeststoljetno iskustvo našega naroda uči kako je najteže gubitništvo udaljenost od Boga, jer na kraju svega za vječnost ostaje samo ono što je on u nama izgradio. Dodao je da su Hrvatskoj nadasve potrebni sveti ljudi, oni u kojima Bog izgrađuje istinski život, koje Isus Krist oblikuje na mjeru svoje ljubavi jače od smrti. Ohrabrio je Slatinčane da budu njegovi i da se ne boje nikakvih poteškoća jer se s njime pobjeđuje na razini naše najdublje egzistencijalne ugroženosti. Povjerio ih je molitvi i zagovoru bl. Ivana Merza da ih on upravlja na Isusov put kojim se sigurno stiže k cilju.

Na kraju slavlju svi nazočni su molili za dar vjere, a biskup je izrazio uvjerenje da će ljubav slatinskih vjernika znati u svoja nastojanja uključiti i izgradnju nove crkve te im je poželio Božji blagoslov.

SUSRET DJELATNIKA KATOLIČKIH ŠKOLA POŽEŠKE BISKUPIJE

Individualizam čovjeka ostavlja praznim i siromašnim

Piše: Josip Homjak • Snimio: Duško Mirković

U dvorani Odgojno-obrazovnog centra u Požegi održan je 6. travnja formacijski susret djelatnika katoličkih škola Požeške biskupije na kojem su sudjelovali učitelji i drugi suradnici iz Katoličke gimnazije u Požegi s ravnateljem Robertom Mokrim, iz Katoličke klasične gimnazije u Virovitici s ravnateljem Ivicom Šohom te iz Katoličke osnovne škole u Požegi s ravnateljem Ivicom Žuljevićem. Nakon molitve pozdravnu riječ uputio je Ivica Žuljević, voditelj Odgojno-obrazovnog centra Požeške biskupije koji je organizirao susret.

Biskup Antun Škvorčević održao je uvodno izlaganje u kojem je za polazište imao temu susreta. Istaknuo je kako je čovjek relacionalno biće te da to očituje na različite načine i na različitim razinama, ali da je najvažniji onaj odnos prema drugom čovjeku koji se događa kroz povjerenje i otvorenost, u duhovnoj komunikaciji koju nazivamo susret po kojem se ostvarujemo u izvornim dimenzijama svoje jedinstvene i neponovljive osobe. Upozorio je da živimo u vremenu individualizma koji čovjeka zatvara u sama sebe, ne njeguje duhovnu povezanost među osobama te ih ostavlja praznima i siromašnima. Podsjetio je na liturgijska čitanja u uskrstnoj osmini s prikazima susreta uskrslog Gospodina sa svojim učenicima na novoj razini

ljudskog postojanja koja uključuje i tjelesnost dospjelu u puno ostvarenje snagom duha ljubavi jačega od smrti. Istaknuo je kako se takvi susreti s Uskrsnim događaju u vjeri već dvije tisuće godina, o čemu svjedoči Crkva.

Biskup je naglasio kako je u uskrsnom Isusu Kristu utemeljena kršćanska antropologija susreta, čije je središte ljubav jača od smrti koja omogućuje ostvarenje čovjeka u cjelovitosti njegova bića, u punini njegova dostojanstva i smisla. Naglasio je posebnost katoličke škole upravo u kršćanskoj antropologiji koju trebaju najprije učitelji usvojiti za sebe i u njoj se izgrađivati da bi potom u suradnji s roditeljima promovirali dijalog s djecom i mladima i pomogli im da u punoj slobodi provjeravaju kakvog čovjeka žele ostvariti te otkriju Isusa Krista kao najveću mogućnost u

izgradnji svoje osobe. Biskup je zaključio da i današnji formacijski susret djelatnika katoličkih škola ide za tim da dublje razumiju sebe u okviru kršćanske antropologije kako bi je oduševljeno svjedočili u svom odgojno-obrazovnom radu.

Nakon toga Josip Krpeljević održao je izlaganje na temu odgoja u Svetom pismu. Nadovezao se na biskupovi riječ te je kazao kako se odgoj događa po raznim oblicima susreta u obitelji, na radnom mjestu, a posebno je pojasnio susret Isusa i dvojice učenika u Emausu. Nakon Predavanja sudionici su se uputili u kapelu bl. Ivana Pavla II. u kriпти Katedrale i ondje imali molitveno meditativni program pred relikvijom Blaženika i utemeljitelja Požeške biskupije.

Učenici Katoličke osnovne škole prikupili novac za siromašne đake

Svaki razred školuje jednog učenika u Beninu

Učenici Katoličke osnovne škole u Požegi zajedno sa svojim učiteljicama predali su 7. svibnja Dorotei Dunder, redovnici Marijinih sestara od čudotvorne medaljice, novac koji su skupljali tijekom ove školske godine za školovanje siromašne djece u Beninu. Katolička škola od svoga osnutka prije pet godina započela je s projektom školovanja siromašnih učenika u Beninu. Svaki razred školuje jednog učenika. Za jednu školsku godinu potrebno je osigurati 100 eura.

Sestra Dorota Dunder, koja je već 25 godina misionarka u Beninu, kazala je da roditelji ne mogu slati svoju djecu u školu jer za to nemaju novac, a ako i imaju, radije uvijek pošalju muško dijete nego žensko. – Ženska djeca kada postanu malo svjesnija počinju bježati u školu. Ako nitko za njih ne plati školarinu nitko ih ništa neće ni pitati niti će dobiti svjedodžbu da su završili razred – objasnila je s. Dorotea koja je učenike posebno iznenadila konstatacijom da se tamo djevojčice udaju već s 12-13 godina. Zbog toga je jako važno da im se pruži mogućnost školovanja da se ne moraju rano udati, a sa završenom školom moći će se i zaposliti.

– Da nema vas i sličnih vama mi ne bismo mogli školovati nijedno dijete. Mi smo samo posrednici – kazala je s. Dorotea te zahvalila svima koji se odriču nekih stvari kako bi mogli pridonijeti školovanju siromašnih đaka. Učenici su bili puni pitanja za s. Doroteu koja strpljivo odgovarala i nastojala na što slikovitiji način predočiti život u Beninu koji je za naše prilike teško zamisliv.

–Već četiri godine, od prvog razreda, mi skupljamo novac za jednu djevojčicu. Kada želim kupiti čokoladu sjetim se kako je njoj teško, pa umjesto čokolade taj novac donesem u školu. Zbog toga se osjećam jako ispunjeno i sretno jer mogu učiniti dobro djelo i nekome pomoći – kazala je Lucija Morvaj, učenica 4. razreda.

Ravnatelj škole Ivica Žuljević zahvalio je s. Dorotei na dolasku i svjedočenju te učenicima škole što su svojim odricanjem pomogli da njihovi vršnjaci idu u školu. (Lj. Marić • Snimio: Duško Mirković)

DAN OTVORENIH VRATA KATOLIČKE GIMNAZIJE U POŽEGI

Njeguemo duh zajedništva, međusobnoga poštivanja i pomaganja

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Katolička gimnazija u Požegi 26. travnja organizirala je „Dan otvorenih vrata“ kojim se predstavila javnosti, posebno učenicima sedmih i osmih razreda koji su pred odlukom u kojoj školi nastaviti svoje obrazovanje. Gimnaziju danas polazi šesta generacija učenika, trenutno ih je 203 u osam razrednih odjeljenja.

– Od ove školske godine imamo dva programa, uz klasični uveli smo i opći jer je dosta učenika htjelo upisati katoličku gimnaziju, ali to nije činilo jer smo imali

samo klasični koji je dosta teži. To je potvrdio i interes učenika prilikom upisa. Danom otvorenih vrata želimo se prezentirati ne samo budućim potencijalnim učenicima, već i ostaloj javnosti – istaknuo je ravnatelj vlč. Robert Mokri.

Dodao je da se u školi osim obrazovnog velika pažnja pridaje i odgojnom dijelu kako bi se učenici izgradili u cjelovite osobe. – Nastojimo njegovati duh zajedništva, ljubavi, međusobnog pomaganja, uvažavanja i suradnje te svoju pripadnost Kato-

ličkoj Crkvi živjeti i u školi. Nastavu svaki dan započinjemo i završavamo molitvom, a u školi imamo dva sata vjeronauka. Imamo susrete s našim biskupom, predavanja i tribine gdje se posebno nastoji promicati duh katoličanstva. Svake godine imamo duhovnu obnovu za učenike i profesore, a maturalno putovanje se uvijek organizira u Rim gdje imamo i susret s papom. Osim turističkog dijela imamo i duhovni dio tijekom toga putovanja na kojem nam se uvijek pridruži i naš biskup Antun Škvorčević – objasnio ravnatelj Mokri.

Dominik Pavelić, učenik trećeg razreda Katoličke gimnazije jako je zadovoljan što je odabrao baš ovu školu. –Ovdje sam se upisao jer je i moj brat išao u ovu školu, a svidio mi se i program kojeg su nam ovdje predstavili. Ono što mi se posebno sviđa to je međusobni odnos učenika i profesora. Sve je u jednom evanđeoskom duhu. Sve više mi je drago što sam upisao ovu školu – ističe Dominik koji je nedavno na državnom prvenstvu iz latinskog jezika osvojio treće mjesto.

Zahvaljujući velikom trudu djelatnika i učenika kroz različite radionice prikazane su aktivnosti škole.

KATOLIČKA KLASIČNA GIMNAZIJA U VIROVITICI OTVORILA VRATA JAVNOSTI

Oko četiri stotine posjetitelja bili su zadovoljni onim što su vidjeli

Katolička klasična gimnazija u Virovitici širom je otvorila svoja vrata učenicima završnih razreda osnovnih škola, krizmanicima virovitičkih župa, župljanima i sugrađanima, prijateljima i suradnicima te svim ljudima koji prate, pomažu i cijene našu školu. Vrata škole svečano su se otvorila 20. travnja te su bila otvorena do ranih poslijepodnevni sati. Učenici i njihovi roditelji te profesori i ostali djelatnici škole, nesebično su radili na ovom projektu koji je, prema riječima posjetitelja, oduševio te postavio standard timskog rada. U zajedničkoj slozi, ljubavi, razumijevanju i toleranciji, Dan otvorenih vrata Katoličke klasične gimnazije u Virovitici polako, ali sigurno, postaje društveni događaj kojega cijeni i poštuje šira zajednica.

Tema ovogodišnjega Dana otvorenih vrata bio je antički Rim. Učenici i profesori osmislili su četiri radionice kroz koje se predstavio život i rad škole, ali i učenički interesi i kreativnost. Moramo istaknuti da su učenici uistinu ostavili dojam mladih, svestranih i kvalitetnih ljudi kojima nije neugodno promicati i živjeti kršćansku

misao i vrijednosti te ju popularizirati na suvremen i mladima zanimljiv način.

Prva je radionica bila Čudomixov laboratorij te je prikazala kako su se Gali obranili od Rimljana uz pomoć kemije, druga je radionica nosila naziv Lud, zbnunjen, Neron dok je treća radionica prikazivala rimsku gozbu. Tim okupljen oko četvrte radionice za zadatak je imao izraditi edukativne plakate na temu antičkoga Rima, uređiti školski prostor te posjetiteljima, koji to žele, izraditi poznate rimske frizure. I tako je na jedan dan naša škola uistinu postala pravi mali antički Rim, kojega je iz temelja izgradila sloga i zajedništvo.

Posjetitelji, njih oko četiri stotine koliko ih je taj dan prošlo kroz našu školu, zadovoljno su odlazili svojim domovima puni dojmova i novih znanja.

– Ovime se putem posebno želimo zahvaliti našim učenicima, njihovim roditeljima i obiteljima koji su pokazali zavidno strpljenje i trud u svim fazama realizacije našega projekta. Isto tako, od srca se zahvaljujemo našim prijateljima i partnerima iz Isusovačke klasične gimnazije u Osijeku koji

su nam nesebično posudili kostime bez kojih bi projekt bio teško izvediv. Nadalje, veliko hvala i župnicima virovitičkih župa koje su uputili krizmenike i sami posjetili našu školu, kao i kolegama iz osnovnih i srednjih škola koji su svojim dolaskom uveličali naš Dan otvorenih vrata. Na kraju hvala svim djelatnicima Katoličke klasične gimnazije u Virovitici na velikom trudu i angažmanu oko projekta – poručio je ravnatelj škole vlč. Ivica Šoh. (Vladimir Bjelobrč)

DR. BRIGLJEVIĆ ODRŽAO PREDAVANJE U POŽEGI

U svemiru postoji savršeni red koji ima svoj početak u Bogu

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimio: Duško Mirković

Zapažati ljepotu

U uvodu biskup Antun Škvorčević je pročitao Psalam 8 u kojem se sveti pisac divi stvaranju i čovjeku kao njegovu vrhuncu. Istaknuo je kako o prvosvibanjskom blagdanu rada treba spomenuti da živimo u proizvodno-potrošačkoj kulturi koja i prirodu promatra prvenstveno kao materijal za proizvodnju i potrošnju, a čovjeka kao kotačić u tom procesu. Napomenuo je da je znanstveni pristup stvarnosti veoma važan, ali da njegova isključivost ne doprinosi cjelovitoj istini te da se vjerom, divljenjem i ushitom otkrivaju dublje dimenzije fizičkoga svijeta. Kazao je kako bi suvremenom čovjeku trebalo pomoći da ne bude zarobljenik mehanicističkog poimanja stvarnosti, da zna zapažati njezinu ljepotu i diviti joj se te se tako približiti Stvoritelju. Istaknuo je da bi tome trebala doprinijeti i ova Tribina četvrtkom u Godini vjere. Nazočnima je zahvalio za nastojanja oko svoje duhovne izgradnje a dr. Brigljeviću za spremnost da u Požegi održi predavanje.

Doći do novih saznanja

Hrvatskog fizičara s međunarodnim iskustvom predstavio je Zvonimir Zelenika v.d. voditelja Pastoralnog centra Biskupije. U prvom dijelu izlaganja dr. Brigljević približio je veličine i omjere trenutno poznate u znanosti, od najmanjih čestica koje se nalaze unutar atoma, do planeta i galaksija. Naglasio je kako u cijelom tom velikom svemiru postoji red kojega znanstvenici mogu detektirati, premda još uvijek do kraja ne razumiju kako sve funkcionira. Upravo na tom tragu su i istraživanja u CERNu u Ženevi. Njihova želja jest pomoću izoliranja i sudaranja najmanjih čestica doći do novih saznanja koja su već sada revolucionarna za fiziku. Higgsov bozon o kojemu često imamo prilike čuti u medijima, zadnji je lanac, zadnja nedostajuća karika u tzv. standardnom modelu fizikalnih elementarnih čestica. To je model koji opisuje naše temeljno znanje o osnovnim gradivnim elementima svijeta i elementarnim silama.

U sklopu Tribina četvrtkom koje se u Godini vjere održavaju u Požeškoj biskupiji, a koje imaju za cilj promaknuti susret između vjere, znanosti, umjetnosti i kulture, predavanje na temu "Higgsov bozon ili Božja čestica! Otkriće nove čestice u CERNu i njezino značenje" održao je 2. svibnja u Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi hrvatski fizičar dr. Vuko Brigljević.

Znanstvenik i vjernik

– U potrazi za tom česticom na akceleratoru na CERN-u, dobili smo dokaz jedne nove čestice. Otkrili smo novu česticu za koju dotad nismo znali i koja ima obilježja Higgsovog bozona. Ne tvrdimo još da smo otkrili Higgsov bozon jer kao znanstvenici moramo biti oprezni s tvrdnjama. Želimo proučiti sva svojstva te nove čestice i utvrditi da svojstva te nove čestice odgovaraju predviđenim svojstvima Higgsovog bozona – istaknuo je Brigljević.

U drugom dijelu svog izlaganja dr. Brigljević se je istaknuo kako među znanstvenicima koji rade na ovakvim projektima ima i vjernika i ateista te da i jedni i drugi vide savršeni red koji postoji u svemiru, dopuštaju da ih on izaziva i potiče na rad, no ne priznaju svi da taj red i savršenstvo ima svoj početak u Bogu. Istaknuo je i zanimljivost kako sa znanstvenicima koji su ateisti jako dobro surađuje, te da oni vrlo rijetko pitaju pitanja o vjeri, za razliku od vjernika koji mu često postavljaju upravo to pitanje, odnosno kako je biti znanstvenik i vjernik. Govoreći o postanku svijeta kako ga on vidi dr. Brigljević se poslužio prvim poglavljem knjige Postanka te istaknuo kako je sav materijalni svijet stvoren dobar i da ne postoji u tom smislu nikakva bor-

ba između dobra i zla jer zlo nije nešto što ima snagu i moć. Sav stvoreni svijet plod je neizmjerne Božje mudrosti i ljubavi kazao je i osvrnuo se na nekoliko autora koji su u posljednje vrijeme pomoću fizike pokušali dokazati drugačije, no da im je gledajući sa strane znanosti argumentacija vrlo slaba i neuvjerljiva.

Duhovne zakonitosti

Nakon rasprave biskup Škvorčević je u zaključnoj riječi spomenuo kako nam znanstveno proučavanje fizičke stvarnosti otkriva njegove čudesne zakonitosti i ujedno dovodi do granica na kojima ostaju samo određena pitanja i neprotumačivost, napose glede podrijetla svemira i njegova smisla. Podsjetio je da je čovjek biće koje svojim duhom nadilazi fizički svijet te da je uronjen u duhovne zakonitosti među kojima je prva ljubav i da je na toj razini otvoren za nadsvemirsku stvarnost u koju ga naj snažnije uvodi Isusova ljubav na križu i pobjeda nad smrću. Poželio je nazočnima da usred materijalnih poteškoća, povezani s Isusom Kristom, imaju sposobnost djelovati upravo ljubavlju i pobjeđivati nemoć, a dr. Brigljeviću zaželio uspjeh u njegovu znanstvenom radu i ponovni susret s njime u Požegi.

OPĆINA VOĆIN ODLIKOVALA BISKUPA ŠKVORČEVIĆA

Plaketa je znak zahvalnosti za biskupov doprinos Voćinu

Načelnik Općine Voćin Predrag Filić u prisutnosti župnika Mladena Štivina i svećenika koji su dopratili osmoškolsku djecu na hodočašće u Voćin uručio je 4. svibnja biskupu Antunu Škvorčeviću Plaketu svoje Općine. U obrazloženju je navedeno kako je biskupu dodijeljeno spomenuto odličje „za nemjerljiv doprinos duhovnoj, kulturnoj i svakoj drugoj obnovi Općine Voćin“. Načelnik je u prigodnoj riječi istaknuo da je Plaketa znak zahvalnosti biskupu za sve što je učinio u ponovnoj izgradnji crkve Gospe Voćinske, podizanju Voćina na razinu biskupijskog svetišta te promicanju njegova duhovnog i materijalnog napretka.

Biskup je zahvalio za pažnju koja mu je iskazana Plaketom i rekao da Voćin nakon

razaranja, poniženja, progona i ubijanja nelužnih ljudi zaslužuje posebnu pozornost i brigu. Naglasio je veliku ulogu voćinskog Svetišta u kojem hrvatski čovjek po moćnom zagovoru Isusove Majke pronalazi duhovnu snagu, utjehu i dostojanstvo u brojnim životnim nevoljama. Kazao je da je u ponovnoj izgradnji crkve i napose u organiziranju hodočašća dragocjena suradnja svećenika s biskupom te da spomenuto odličje pripada i svima njima. Zahvalio je čelnicima Općine za sve što oni u okviru svoje mjerodavnosti čine za dostojno odvijanje hodočašća. Zamolio ih je da čuvaju identitet Voćina te pomognu njegovim stanovnicima da ostanu vjerni braku i obitelji, opredjeljenju za brojnu djecu. (G. L. • Snimio: Goran Lukić)

Msgr. Josip Devčić novi generalni vikar Požeške biskupije

Dosadašnji generalni vikar Požeške biskupije Josip Klarić završio je svoj petogodišnji mandat te je biskup Antun Škvorčević imenovao na to mjesto apostolskog protonotara i stražemanačkog župnika Josipa Devčića. On je preuzeo službu 25. travnja. U nazočnosti svih djelatnika Biskupskog ordinarijata u Požegi biskup Škvorčević je zahvalio dosadašnjem generalnom vikaru, a novom poželio Božji blagoslov i uspješno vršenje službe u suradnji s dijecezanskim biskupom i svim ordinarijatskim djelatnicima. Kancelar je pročitao dekret o imenovanju Josipa Devčića za generalnog vikara, a on je potom u skladu s crkvenim propisima ispovjedio vjeru, položio prisegu vjernosti i dao obećanje o održavanju diskrecije u onome što propisuje zakon ili biskup nalaže.

Nakon toga čina održan je sastanak svih ordinarijatskih djelatnika s novim generalnim vikarom tijekom kojega je biskup predstavio uređenje Biskupskog ordinarijata, pojedine njegove sastavnice i odgovornost njihovih voditelja te ulogu generalnog vikara u njihovu djelovanju. Najavio je izradu nove uredbe o Biskupskom ordinarijatu koja treba uključiti promjene što su se dogodile s obzirom na nove ustanove i tijela te njihovo značenje za ordinarijatsko funkcioniranje. Biskup je svima zahvalio za suradnju koju mu pružaju u upravi Biskupije. (J. H.)

U Velikoj održan bračni vikend

Više ljubavi, komunikacije i razumijevanja

U Domu sv. Augustina u Velikoj održan je od 19. do 21. travnja XV. bračni vikend kojeg je vodio vlč. Anton Zec s Krka te bračni parovi Ljubica i Goran Thür iz Požege, Slađana i Ivica Čuljak iz Virovitice te Kaja i Mito Klemenčić iz Varaždina.

– Došli smo po nagovoru našeg župnika Jože Jurića i oduševljeni smo. Nismo tako nešto očekivali. Svima bi ovo od srca preporučili. U braku smo 25 godina, ali ovo nam je pomoglo da se više zblizimo, da jače osjetimo ljubav, da se više međusobno poštujemo i više komuniciramo. Naučili smo kako na pravilan rješavati nesuglasice – kazali su Mara i Ivica Mitrović iz Požege, jedan od sedam bračnih parova koji je sudjelovao na bračnom vikendu u Velikoj.

Vlč. Zec koji već 37 godina vodi bračne vikende ističe da je cilj ovih susreta spoznanje bračnog zajedništva kao sakramenta, a sakrament je znak ljubavi Krista i Crkve. –Ovaj vikend je specifičan u tome što bračni par, muž i žena, međusobno

komuniciraju u intimi svoje sobe, o svojim problemima, kako treba rasti njihovo zajedništvo i ljubav te što im smeta u tome. Ovdje Bog nastupa među ljudima, Bog koji je ljubav i koji nas pita što ćemo iz ljubavi učiniti prema svom bračnom drugu. To je svrha sakramenta svete ženidbe i objava Božje ljubavi – istaknuo je vlč. Zec.

Dodao je da je u Hrvatskoj oko 6000 parova prošlo kroz bračni vikend među kojima je porasla ljubav, ali i poboljšala se komunikacija, jedan od najvećih problema današnjice. Ljubica i Goran Thür prije 7 godina bili su na svom prvom bračnom vikendu, a sada su ga po prvi puta vodili. –Meni je osobno taj vikend puno pomagao i u rastu moje vjere, u odnosu sa suprugom. Moj život se potpuno okrenuo nakon vikenda – ističe Goran dok

njegova supruga Ljubica objašnjava da je njihova komunikacija postala daleko bolja. –U centar zbivanja stavili smo naš život. Sve što nam se dogodilo možemo dijeliti na život prije bračnog vikenda i poslije jer je nakon toga vikenda sve krenulo na bolje. Do tada smo bili više usmjereni prema djeci, poslu i nizu drugih stvari, ne i jedno prema drugome. Sada se to promijenilo – objasnila je Ljubica. (Lj. Marić)

OVOGODIŠNJI KANDIDATI POŽEŠKE BISKUPIJE ZA SVEČENIČKO REĐENJE

Krist – jedina nada, utjeha i radost

Pripremila: Ljiljana Marić

Požeška biskupija ove godine ima četvoricu kandidata za svećenički red. Uskoro započinje njihova neposredna priprava za svećeničko ređenje koje će biti u požeškoj katedrali sv. Terezije Avilske na sam blagdan apostolskih prvaka, sv. Petra i Pavla, 29. lipnja. Predstavljamo ih vjernicima naše Biskupije i preporučujemo u molitve.

Zahvalan na milosnom daru svećeništva

Boris Divković rođen je 24. rujna 1987. godine u Tuzli, od majke Ruže i oca Rudolfa. Ima dva brata i sestru. Prva četiri razreda osnovne škole završio je u Tuzli, a druga četiri u Novoj Bukovici gdje je njegova obitelj doselila 1999. godine. Nakon završenog osmog razreda u njemu se rodila želja da bude svećenik. – Zbog toga sam pošao na svoje daljnje školovanje u Zagreb gdje sam boravio u Međubiskupijskom sjemeništu na Šalati i ujedno pohađao Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. Po završetku srednjoškolskog obrazovanja moja želja da budem svećenik nije nestala, nego se kroz četiri godine boravka u sjemeništu samo iskristalizirala. Godine 2007. odlučio sam upisati i Katolički bogoslovni fakultet u Đakovu i poći u bogoslovno sjemenište kao svećenički kandidat Požeške biskupije. Boravak u bogoslovnom sjemeništu učvrstio je moj svećenički poziv zbog čega sam 2012. godine po rukama biskupa msgr. dr. Antuna Škvorčevića bio zaređen i za đakona. Nakon ređenja biskup me je uputio na đakonski praktikum u Župu sv. Nikole u Pleternici. Zahvalan sam dobrom Bogu na daru života i milosnom daru svećeništva kojeg ću primiti u katedrali sv. Terezije Avilske u Požegi polaganjem ruku i posvetnom molitvom požeškog biskupa msgr. Antuna Škvorčevića – poručuje đakon Boris.

»Sve mogu u Onome koji me jača«

Mario Mazanik, sin Josipa i Anke rođ. Bogunović, rođen je 12. siječnja 1986. u Požegi, a živio je u naselju Ovčare koje pripada

Župi Bezgrešnog začetca BDM u Vetovu. Ima jednog, godinu dana starijeg brata Daria. Osnovnu školu je završio u Kutjevu. Pohađao je Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju u Zagrebu kao sjemeništara Požeške biskupije. – Za moju odluku da krenem putem svećeništva, najviše zahvaljujem Bogu koji me je odabrao. No, za moju odluku poći ovim životnim putem zaslužan je moj župnik vlč. Tomo Mrnjec kao i njegov prethodnik vlč. Milan Klobučar. U njima sam vidio kako svećenik oduševljeno živi svoj poziv služeći pobožno kod oltara i radosno, s osmijehom i široka srca živi svoj suživot sa svojim župljanima – ističe Mario. Nakon završene srednje škole studirao je kao bogoslov u Đakovu. Nakon studija u pripravi je za primanje sv. reda đakonata i prezbiterata radio u Osnovnoj školi „Mladost“ i bio suradnik župniku u Jakšiću u vršenju službe pastora. Svoju đakonsku službu odslužio je u novogradiškoj župi Bezgrešnog začetca BDM.

– Kao svećenik želim ljudima ulijevati nadu u ovim, za nas vjernike, teškim vremenima, približiti im lik Kristov kao jedinu nadu, utjehu i radost za svakoga čovjeka. Od prvih dana bogoslovije vodilja mi je misao sv. Pavla: „Sve mogu u Onome koji me jača“ koju sam uzeo za svoje mladomisničko geslo – poručuje Mario Mazanik

Uvijek vršiti Božju volju

Mario Večerić dolazi iz Župe sv. Nikole biskupa u Međuriću. Rođen je 20. kolovoza 1988. godine u Pakracu, kao prvo od dvoje djece oca Đure i majke Zrinke r. Šlehta. Osnovnu školu završio je u Banovoj Jarugi, a srednju Tehničku školu u Kutini gdje je i maturirao 2007. godine. Po završetku srednje škole upisao je Katolički bogoslovni fakultet u Đakovu jer mu je od djetinjstva želja bila postati vjeroučitelj.

– O svećeničkom pozivu za vrijeme srednjoškolskog obrazovanja nisam previše razmišljao. U sebi sam uvijek nekako pokušavao potisnuti Božji poziv misleći kako to nije za mene. Upisom na KBF u Đakovu

počeo sam intenzivnije promišljati da li me doista Gospodin zove i nakon trogodišnje nutarnje borbe i razmišljanja shvatio sam kako bi ipak trebao vršiti volju Gospodina Boga i odazvati mu se. Zaređen sam za đakona 2012. godine te svoj đakonski praktikum obavljam u Župi svete Terezije Avilske u Požegi. Zahvalan sam Gospodinu na tom velikom daru, ali i svima onima koji su od Gospodina izmolili moje zvanje. Želim kao svećenik predati svoj život Gospodinu i u svakom trenutku vršiti njegovu volju – ističe Mario Večerić.

Slaviti Boga, jedinog Kralja

Mario Mesić je rođen 11. rujna 1986. godine u Pakracu, a dolazi iz župe Gaj. Pored oca i majke ima i mlađu sestru. Nakon završetka osnovne škole u Poljani pohađao je Tehničku školu u Kutini za zanimanje strojarski tehničar. – Po završetku srednje škole osjećao sam Božji poziv koji još uvijek nije bio jasno definiran tako da sam godinu dana proveo kod kuće surađujući sa župnikom kako bih bio siguran da je moj poziv konačan i čvrst. U toj godini pauziranja na veliku žalost umire župnik vlč. Ilija Zečević od kojega sam puno toga naučio, te moja župa dobiva privremenoga upravitelja don Stjepana Pasarića i p. Zvonka Šeremeta. Oni su mi otkrili ljepotu i važnost svećeničkog poziva i najviše mi pomogli da se moj svećenički poziv učvrsti i ojača – ističe Mario kojeg je dalje na njegovu putu pratio župnik Željko Strnak i nakon njega Danijel Engelman. Svoju svećeničku formaciju i studij završio je u Đakovu. – Zahvaljujem dobrom Bogu na milosnom daru poziva, svojoj obitelji na velikoj podršci, a također i svojim dragim prijateljima koji su uz mene – kaže Mario.

Đakonski praktikum obavlja u Župi sv. Leopolda Mandića u Požegi. Cilj mi je u svećeničkom životu slaviti Boga kao svoga jednog i jedinog kralja i ime njegovo blagoslivljati uvijek i dovijeka – poručuje Mario Mesić.

Boris Divković

Mario Mazanik

Mario Večerić

Mario Mesić

UČENICI KATOLIČKIH GIMNAZIJA POŽEŠKE BISKUPIJE HODOČASTILI U VOĆIN

Budite ljudi velika uma i još većeg srca

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimio: Mario Voronjecki i Z. Zelenika

Učenicima i djelatnicima Katoličke gimnazije iz Požege i Virovitice te drugi srednjoškolci, prvenstveno predstavnici maturanata s područja cijele Biskupije pod geslom „Umnoži nam vjeru“ hodočastili su 11. svibnja u Voćin. Program hodočašća počeo je ophodom oko lika Gospe Voćinske u obnovljenoj crkvi, nakon čega je uslijedilo pokorničko bogoslužje i prilika za ispovijed.

Zahvala za dobra

Euharistijsko slavlje u zajedništvu s tridesetak svećenika predvodio je biskup Antun Škvorčević. Po ulasku svečane procesije u crkvu, biskup je uputio molitveni pozdrav Gospi Voćinskoj pred njezinim likom te je potom pozdravio mlade hodočasnike, djelatnike i učenike katoličkih i drugih škola, napose maturante. Rekao je da današnje tmurno nebo ne smije učiti u njihove duše jer se nalaze na mjestu gdje je Isusova Majka napose u teškim vremenima mnogim nevoljnicima posvjedočila da nisu sami, molila za njih dar Duha svoga Sina, pobjednika nad smrću. – Želio bih da sjedinjeni s Isusovom Majkom zajedno Bogu zahvalimo ponajprije što postojite, što vas je smislilo u svojoj ljubavi i pozvao da živite u ovoj našoj Hrvatskoj. Želio bih Bogu zahvaliti s našim maturantima za znanje koje su tijekom četiri godine usvojili, još više za ono što su tijekom toga vremena postali u povezanosti s Bogom, međusobnom drugovanju i razmjeni nutarnjeg bogatstva. Zahvalimo Bogu i za sve ono što je on služenjem učitelja, roditelja i prijatelja unio u vaše mladenačke živote, za njegovo svjetlo, radost i mir – kazao je biskup.

Što se događa u našoj dubini?

U homiliji je biskup mladim hodočasticima posvijestio kako je važno znanje koje nastoje stjecati u školi i da matura predstavlja sintezu srednjoškolskog učenja, određenu zrelost na životnom putu. Potom je istaknuo da čovjek nije biće samo uma, nego jedinstvena i neponovljiva osoba, original

u svom duhovnom podatku te je jedno od najvažnijih pitanje što se događa u njegovoj dubini, da li se u nju nastanio mrak, nemoć, sebičnost, zloća ili pokvarenost, te se izgubio na putevima srca i savjesti. Kazao je da je u voćinskom svetištu Marija više stoljeća dočekivala hrvatskog čovjeka s Isusom na rukama i svjedočila kako je on svojom ljubavlju na križu ostvario za njega najviše, pobijedio zlo i smrt te mu pomagala da ga vjerom prihvati, da snagom njegova praštanja i milosrđa u ispovijedi ustane na slobodu iz svoje okovanosti sebičnošću i grijehom, u svetoj pričesti bude ojačan živjeti dostojanstvo koje mu daruje njegova ljubav. Biskup je pozvao mlade da se pridruže mnoštvu hodočasnika u ovom svetištu te i oni donesu odluku kako ne žele dopustiti da postanu ljudi izgubljena srca i savjesti.

Iskustvo vjere

Na primjeru učenog Apolona u naviještenom ulomku iz Djela Apostolskih biskup je protumačio mladima kako je moguće prihvaćati kršćanstvo kao određenu filozofiju ili svjetonazor, ali da ih to ne može ispuniti. Kazao je kako su Priscila i Akvila pomogli Apolonu da u zajednici Crkve živi svoju krsnu ukorijenjenost u Isusa Krista, bude na Putu Gospodnjem ili Putu Božjem. Istaknuo

je kako je vjera put na kojem Isus Krist po služenju svoje Crkve oblikuje čovjeka nutarnjom snagom Duha ljubavi te on postaje dionikom Božanske naravi. Potaknuo je mlade hodočasnike da ne ostanu na razini svjetonazorskog kršćanstva već da se Marijinom pomoću još čvršće povežu s Crkvom i odvažno ići putem iskustva vjere u Isusa Krista koji jedini može u njima pobijediti ono što je nemoćno i mračno.

– Želim vam da budete ljudi velika uma, a još većeg srca po Isusovoj prisutnosti u vama – poručio je na kraju biskup mladima te ih povjerio zagovoru Isusove Majke.

Nakon pričesti otpjevan je himan „Tebe Boga hvalimo“ i zajednički izmoljena Molitva za dar vjere. Potom su predstavnici maturanata biranim riječima zahvalili Bogu, profesorima, ravnateljima i biskupu Antunu što su im pomogli tijekom četiri godine rasti u znanju i izgrađivati se u vjeri. Na svršetku slavlja biskup je kazao maturantima da je jedan period njihovog mladenačkog života prošao.

– Ali vi idete dalje u život sigurni da niste sami, kako je upravo spomenula vaša predstavnica. Neka Marija učvrsti vaš životni korak u opredjeljenju za Isusa Krista. Ponesite s ovoga slavlja iskustvo njegove blizine i ne bojte se. Tijekom vašeg školovanja u našim gimnazijama bio sam s vama svojim strepnjama, mislima, željama i molitvama. Tako ću vas i nadalje pratiti u vašem životu – kazao je biskup. Potom je uputio riječi zahvale ravnateljima katoličkih gimnazija, profesorima, vjeroučiteljima i drugim djelatnicima za nesebičnost i ljubav koju iskazuju učenicima, te pozvao sve da mole za prisutne đakone da uskoro mogu primiti svećeničko ređenje kao i za nova duhovna zvanja.

Nakon slavlja u crkvi mladi su za vrijeme odmora spontano oblikovali skupine zajedništva u kojima su blagovali, razgovarali i pjevali. Hodočašće je završilo zajedničkom pobožnošću križnog puta, i to tako da je svaku postaju scenski oblikovala određena učenička skupina.

HODOČAŠĆE UČENIKA OSNOVNIH ŠKOLA GOSPI BOŽJOJ VOĆINSKOJ

Ne bojte se, ima onaj koji vas voli, Isus Krist,

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimili: Z. Zelenika i Lj. Maljur

Tradicionalno hodočašće osnovnoškolačica Majci Božjoj Voćinskoj iz župa Požeške biskupije održano je prve subote u Marijinu mjesecu svibnju, odnosno 4. svibnja. Na dolasku u svetište pojedine skupine mladih hodočasnika ophodom oko lika Gospe Voćinske, molitvom i pjesmom iskazale svoje poštovanje prema Isusovoj Majci. Potom su pored crkve na otvorenom svetišnom prostoru sudjelovali u programu pokorničkog bogoslužja i ispovijedi te službi hvala i molbenica Majci Božjoj, u kojoj je nekoliko skupina djece predvodilo pjesmu, poklike i molitve, među ostalim i za duhovna zvanja. Euharistijsko slavlje s više od 3.000 djece predvodio je biskup Antun Škvorčević zajedno s četrdesetak svećenika. Misa je započela ulaznom procesijom u obnovljeno Svetište, a u njoj su uz biskupa i svećenike bili i đakoni, sjemeništarc i po-

bjednici natjecanja vjeronaučnog znanja iz svih dekanata koji su nakon slavlja sudjelovali na vjeronaučnom kvizu i sportskim natjecanjima.

Duhovno bogaćenje

Na početku slavlja biskup je u ime svih hodočasnika uputio pozdrav i pohvale Isusovoj Majci, Gospi Voćinskoj. Potom se obratio mladim hodočasnici, izrazivši radost što je ponovno s njima u Voćinu.

– Djeco, ovdje u Voćinu nismo sami. I kad je crkva bila u ruševini, osjetili smo da je Marija molila s nama i za nas prisutnost Isusa uskrsloga, njegovu pobjedu nad zlom i smrću. Pobjeđivali smo u snazi njegova Duha – istaknuo je biskup te djeci zahvalio što su Majci voćinskoj došli iz svih dijelova Biskupije kako bi se u Godini vjere učvrstili u vjeri i duhovno obogatili.

Biskup je započeo homiliju na dijaloški način s mladim hodočasnici i pomogao im da provjere motive njihova dolaska u Voćin. Istaknuo je kako u tom imaju važnu ulogu svećenici i vjeroučitelji. –Ovaj je događaj je ponajprije djelo Isusa Krista koji već dvije tisuće godina pokreće ljude da budu njegovi i da to očituju. Sama vaša prisutnost danas ovdje u Voćinu, draga djece, veliko je svjedočanstvo da je Isus Krist živ, da djeluje i da još uvijek pokreće ljude. Recimo mu za to zajedno: Hvala ti, Gospodine, što si uskrsnuo! – kazao je biskup.

Biti zahvalan

U nastavku homilije tumačeći dnevno čitanje iz Djela Apostolskih kazao je kako je sv. Pavao posvema bio zahvaćen Duhom uskrslog Isusa koji ga je poticao, vodio i upravljao na njegovim putovanjima po različitim gradovima gdje ga je svjedočio, te je tako došao i na europsko tlo, u ondašnju Makedoniju. Istaknuo je da su nakon njega mnogi drugi, nošeni tim istim Isusovim Duhom nastavili svjedočiti, došli i k Hrvatima u sedmom stoljeću i kako je time započela snažna trinaeststoljetna povijest prijateljavanja našeg čovjeka s Uskrsnim, s kojim je pobjeđivao brojne osobne i zajedničke nemoci i teškoće. Rekao je djeci kako je čudno što je taj isti uskrsli Isus ušao i u njihove mlade živote po svetom krštenju, potvrdi, pričesti i po drugim sakramentima, te je potaknuo nazočne prvopričesnike i krizmanike da budu zahvalni što su postali dionicima tako snažnog Isusova zahvata. Pozvao je sve mlade hodočasnike da uvijek osluškuju svoje srce i osvjedoče se kako ono nije gluhi prostor, da u njem progovara Isus i pokreće ih svojim Duhom da mu budu vjerni, i da mu ostanu prijatelji cijeloga života.

Osposobljeni za dobro

Potom je biskup protumačio djeci Isusov evangeoski govor o mržnji svijeta prema onima koji su Božji. Pojasnio je da Isus pod

Ovdje smo zbog molitve i druženja

Došli smo na hodočašće u Voćin na poticaj našeg vjeroučitelja Tomislava Ivaniševića zbog molitve, druženja kroz igre i vjeronaučnog kviza. Super nam je. Navijamo za predstavnika naše župe Dominika Tvoreka. Imamo i molitvenu nakane, za naše roditelje te za uspješan završetak školske godine – kazale su nam Vedrana, Patricija, Karla i Marija iz Župe Sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu.

pobjednik nad smrću!

pojmom svijeta misli na ljude koji se ravnaju mjerilima zla i sebičnosti, po njima oblikuju svoj život i društvo, ostaju u mraku, mrze svjetlo i one koji nastoje živjeti u snazi Isusova pobjedničkog Duha. Potaknuo ih je da prepoznaju svoju veličinu i dostojanstvo u Isusu Kristu koji u današnjem evanđelju i njima snažno svjedoči da ih je svojom ljubavlju jačom od zla i smrti izabrao iz svijeta i uspostavio u slobodu djece Božje, postavio za sinove svjetla, osposobio za plemenitost i dobro. – Hrabri budite, ne bojte se, ima onaj koji vas voli, Isus Krist, pobjednik nad smrću! – poručio je biskup mladim hodočasnicihima te zahvalio svećenicima i vjeroučiteljima što pomažu djeci i mladima da budu Isusovi izabranici, a ne izgubljeni hrvatski naraštaj, te je pozvao sve da mole kako bi mogli prepoznati Isusov poziv da ga slijede u svećeničkom ili redovničkom zvanju.

Baš nam je lijepo

– I prijašnjih godina sam išla u Voćin na dječje hodočašće. Došla sam s mladima iz naše župe i baš nam je lijepo – kazala je Nina Anić iz Župe Presvetog Trojstva u Daruvaru. Njezina kolegica Ana Grgić u Voćinu je već četvrti puta. – Idem u 8. razred, ovogodišnja sam krizmanica, a potaknuo nas je vlč. Dragan Hrgić. Planiram upisati gimnaziju, ali nisam još siguran hoću li ostati u Daruvaru ili ću poći za Zagreb pa sam tu dvojbu ovdje stavila u molitvu – kazala je Ana.

Jakšićani najbolji u vjeronauku

Na svršetku slavlja biskup je zajedno s djecom molio Molitvu za dar vjere i predvodio čin povjere Isusovoj Majci. Uputio je riječi zahvale svećenicima, vjeroučiteljima, pjevačima, sviračima i domaćem župniku sa suradnicima i svima drugima na trudu koji su uložili u pripravi i održavanju hodočašća. Voditelj Svetišta Mladen Štivin u ime svih hodočasnika čestitao je biskupu Antunu skori rođendan i imendan.

Nakon odmora u parku nekadašnjeg voćinskog dvorca započelo je završno natjecanje iz vjeronaučnog znanja u kojem su sudjelovali pobjednici dekanatskih natjecanja. Prvo mjesto u vjeronaučnom kvizu osvojila je skupina iz Župe sv. Barbare iz Jakšića, drugo mjesto pripalo je mladima iz Župe sv. Josipa iz Lipovljana, dok je treće mjesto pripalo domaćinima iz Župe Pohoda BDM iz Voćina. Prilikom proglašenja pobjednika biskup Škvorčević je vjeroučenicima iz Jakšića za osvojeno prvo mjesto uručio veliku medalju Svetišta Gospe Voćinske s poveljom, a onima koji su osvojili drugo i treće mjesto uručio je sliku Gospe Voćinske s poveljom. Čestitao im je i zahvalio što su u Godini vjere posvjedočili koliku važnost ima u našem životu bolje upoznavanje vjere da bismo po njoj živjeli.

Sportska natjecanja

Potom su se odvijala natjecanja u raznim sportskim disciplinama. U nogometu su najbolji bili mladi iz Župe sv. Leopolda Mandića iz Požege, drugo mjesto je pripalo nogometasima Davora, a treće ekipi iz Požeških Sesveta. Djevojčice iz Župe sv. Nikole iz Pleternice osvojile su prvo mjesto u graničaru, a drugo mjesto je pripalo ekipi požeške župe Duha Svetoga, a treće domaćinima. Među prvopričesnicima najspretniji su u igrama bez granica bili iz kuzmičke župe. Drugi su prvopričesnici iz novogradiške Župe Bezgrešnog začeca BDM, a treća je našička Župa sv. Antuna Padovanskog. Križari iz Župe sv. Leopolda iz Požege predvođeni vjeroučiteljima Ivanom Vidović i Darkom Papkom animirali su zabavni dio programa.

Biskup s pobjednicima vjeronaučnog kviza iz župe Jakšić

Hodočašće u Loreto

Pišu: Josip Krpeljević i Goran Lukić • Snimili: Boris Vučić i Zoran Fumić

Povjerenstvo za hodočasnički pastoral Požeške biskupije, pod vodstvom Josipa Devčića, organiziralo je od 1. do 5. travnja hodočašće u Loreto, jedno od najpoznatijih talijanskih i svjetskih marijanskih svetišta.

Hodočasnici su najprije posjetili jadranski grad Ravenu koji se naziva svjetskim glavnim gradom mozaika. Vjernici su pohodili crkvu San Vitale i crkvu Sant'Apollinare Nuovo iz 6. st. te grob velikog talijanskog pjesnika Dantea Alighierija.

Povezanost Hrvata s Loretom

Nakon Ravene hodočasnici su stigli u Loreto, talijanski centar pastorala duhovnih zvanja i europski centar pastorala mladih. U bazilici Gospe Loretske je 2. travnja biskup Antun Škvorčević zajedno sa svećenicima predvodio euharistijsko slavlje. U pozdravu je kazao vjernicima kako su Hrvati od davnine u uskršnom tjednu rado hodočastili prisjećajući se Isusova ukazanja učenicima na putu u Emaus. Poželio je da se i njima na ovom hodočašću otvore oči srca te u Godini vjere po Marijinu zagovoru u Uskrslom dublje upoznaju istinu o sebi te žive od njegove blizine. Pozvao je hodočasnike da povjere Isusovoj Majci sebe, svoje obitelji, Požešku biskupiju, domovinu, a na poseban način papu Franju na početku njegova pontifikata.

U homiliji je biskup najprije podsjetio na povezanost Hrvata s Loretom, istaknuvši među ostalim kako je papa Siksto V., podrijetlom Hrvat čija je obitelj izbjegla pred Osmanlijama, bio zauzet u uređenju ovog

Ravena

Svetišta, kako tradicija kaže da su anđeli prenijeli Marijinu nazaretsku kućicu najprije na Trsat, a potom u Loreto, da je ovdje bila snažna isusovačka prisutnost, što je potaknulo požeške isusovce da nakon oslobođenja od Osmanlija uz crkvu sv. Lovre dograde kapelu Loretske Gospe te da najvjerojatnije kip tzv. „Ledene Gospe“, koji je jedno vrijeme bio u trenkovačkoj kapeli, potječe iz požeške lauretanske kapele. Biskup je dodao da je u loretskom svetištu naj snažniji hrvatski trag vjera hrvatskog čovjeka koji je ovamo rado dolazio te da nam u Godini vjere valja posebno moliti da poput svojih otaca ostanemo čvrsti u vjeri, povezani s rimskom Apostolskom stolicom. Dodao je da nam se pridružiti molitvi pape Ivana XXIII. koji je upravo u

Loretu prije otvorenja II. vatikanskog sabora molio za njegov uspjeh, a papa Benedikt XVI. prošle jeseni o 50. obljetnici otvorenja toga sabora molio za što potpuniju njegovu provedbu.

Da ne budemo gubitnici

Potom se biskup osvrnuo na kućicu koja se od 13. stoljeća časti u Loretu kao Marijina nazaretska kućica te spomenuo da je moguće o njoj raspravljati s različitim stanovišta, ali da je neizostavna njezina poruka. Ona podsjeća, kazao je, da je čovjek određena građevina, i ako nastoji oko sebe materijalno izgrađivati svijet, a sebe zanemari u duhovnoj izgradnji, postaje gubitnik. Upozorio je da se trenutačno i u Hrvatskoj promišlja o tome kako na gospodarskoj i drugim razinama graditi, a da se o čovjekovoj izgradnji, posebno mladih premalo govori i nastoji. Kazao je da je Bog u Isusovu uskršnuću izgradio čovjeka u njegovoj cjelovitosti, uzdigao ga u puno ostvarenje te da Uskrslim ostaje jedinstven izazov u povijesti čovječanstva do danas. Istaknuo je da Petar, kako svjedoči današnje prvo čitanje, na dan Pedesetnice naviješta Isusa Uskrsloga i kako nazočno mnoštvo pita što mu je činiti da postane dionikom djela Božjega te da Apostol naznačuje točan postupak kojim se ulazi u zajedništvo života s Uskrslim: obratiti se, vjerovati, krstiti se za oprostjenje grijeha, primiti Duha Svetoga, svjedočiti. Biskup je naglasio kako je to postupak koji se odnosi na našu nutarnju razorenost zlom, grijehom i sebičnošću te da Isus Krist, jedini moćan čovjeka ozdraviti i izgraditi u njemu puni život, traži od nas da mu i danas pristupimo novim oduševljenjem, obraćenjem i vjerom, da bismo ustali na novi život. Dodao je da je Marija Magdalena u današnjem evanđelju primjer vjerničke čežnje za Isusom Kristom i da njihovo uzajamno oslovljavanje imenom svjedoči o najtješnijoj osobnoj povezanosti u kojoj povjerenje dokida svaku razdaljinu između Isusa Krista i vjernika. Zamolio je Isusovu Majku da pomogne svim hodočasnicima u Isusu Kristu biti tako duhovno izgrađenima da u njima pobijedi čovjek. Pri svršetku svete mise hodočasnici su izmolili Molitvu za dar vjere, a biskup je predvodio čin povjere Isusovoj Majci.

Svetište-špilja sv. Mihaela

Idućeg dana slijedio je posjet gradu Jesi, gradu umjetnosti i dvoraca te talijanskom nacionalnom parku prirode Gargano kojim prolazi drevni hodočasnički put. Na vrhu brda parka Gargano nalazi se svetište-špilja posvećena sv. Mihaelu Arkandelu koji se prema pobožnoj predaji u više navrata

Hodočasnici s biskupom Škvorčevićem u Loretu

ukazivao mjesnim biskupima. Ovaj lokalitet uvršten je 2011. godine u UNESCO-v popis svjetske baštine. Nakon razgledavanja svetišta i muzeja, u toj čarobnoj crkvi-špilji hodočasnici su slavili svetu misu koju je predvodio msgr. Josip Devčić.

Slijedio je posjet gradu San Giovanni u kojem je 40 godina (od 1916. do 1968.) živio i djelovao kapucin Francesco Forgione (1887.-1968.), poznatiji pod imenom p. Pio iz Pietrelcine, koji je 2002. g. proglašen svetim. Zahvaljujući svecu ovaj grad je postao poznat ne samo u Italiji, nego i diljem katoličkog svijeta. Hodočasnici su 4. travnja posjetili svetište Padra Pia, razgledali njegov muzej i relikvije.

Svetište Padra Pia

Bilo je to u petak ujutro, 20. rujna 1918. godine. Moleći pred Raspelom u kuru stare crkvice, kapucin pater Pio primio je dar stigmni. Ovaj Svetac stigmatičar osnivao je molitvene skupine, godine 1956. dao je sagraditi modernu bolnicu kojoj je dao ime »Kuća za ublažavanje boli« čiji je kapacitet danas 1000 ležajeva. Posjedovao je izvanredni dar (karizmu) poniranja u ljudske savjesti, i kao takav bijaše traženi službenik Božjeg milosrđa u sakramentu Ispovijedi.

U staroj samostanskoj crkvi Gospe od Milosti vjernici su sudjelovali na slavlju svete mise koju je predvodio msgr. Josip Devčić. U svetištu se nalazi i Donja crkva u kojoj na jednom od zidova stoji natpis: »Pouzđajte se u Isusove zasluge i tako će priprosta glinena posuda postati najčišće zlato koje će zasjati u kraljevstvu Nebesog kralja« (P. Pio). Ova podzemna crkva, u obliku amfiteatra, sva bliješti pozlaćenim mozaicima na stropu u kružnim zidovima. Na ulazu je natpis koji podsjeća da je ovu crkvu u nedjelju 21. lipnja 2009. godine blagoslovio papa Benedikt XVI. i pomolio se na Svečevu grobu. Kripta je okružena hodnikom čiji su zidovi s obje strane ukra-

šeni mozaicima koje je izradio slovenski isusovac p. Marko Ivan Rupnik. Gornja crkva se ističe modernom arhitekturom u kojoj je oltar u obliku klina koji se zabija u brončanu intarziju – simbol Kristove žrtve.

Na grobu bl. Augustina Kažotića

U popodnevним satima posjećen je lučki grad Bari u kojem se nalazi bazilika sv. Nikole biskupa koja se počela graditi 1087. godine da se u nju pohrane relikvije sv. Nikole biskupa, koje su iz maloazijskog grada Mire donijeli pomorci iz Barija.

U petak, 5. travnja slijedila je posjeta gradovima Luceri i Troji. Luceru, nekoć rimsku koloniju, u 13. st. obnovio je njemačko-rimski car Fridrik II. Hohenstaufovac tako što je u grad naselio 20.000 muslimana sa Sicilije. Na mjestu gdje je nekoć bila džamija započeta je 1300. godine gradnje katedrale u kojoj se nalazi grob i relikvijar bl. Augustina Kažotića (1260.-1323.). Zbog sukoba s hrvatsko-ugarskim kraljem Karlom Robertom Anžuvincem, zagrebački biskup Augustin Kažotić, dominikanac rodom iz Trogira, nije se iz Avignona, kamo je otišao po papinu zaštitu, mogao vratiti u svoju biskupiju. Augustin se na papinskom dvoru u Avignonu zadržao pune četiri godine, a onda mu je papa Ivan XXII, videći da je zbog kraljeve tvrdokornosti Augustinov povratak u Zagreb nemoguć, dodijelio biskupsku službu u Lučeri. Premda je ovdje biskupovao samo godinu dana, svojim svetačkim životom i radom učinio je mnogo za duhovnu obnovu svoje biskupije. U katedrali je msgr. Josip Devčić predvodio svečano misno slavlje. Na kraju slavlja hodočasnici su se susreli s lučerskim biskupom Dominikom (Domenico Cornacchia) nakon čega je slijedio posjet Troji kojom dominira katedrala koja je građena 30 godina. Veoma je zanimljiv jedan od načina prikupljanja sredstava za financiranje gradnje: darovi mladenaca. Katedrala je izgrađena u različitim stilovima, a ističu se elegantne slijepe arkade te snažno oblikovane skulpture.

Na svršetku posljednjeg dana hodočašća, hodočasnici su prepuni lijepih dojмова, duhovno i kulturno obogaćeni, krenuli put domovine, a u Požegu su stigli u subotnje jutro, 6. travnja.

Svetište Padre Pio

Troja

Povijest loretskog svetišta

U loretskoj bazilici nalazi se sveta kućica koja bijaše zemaljski dom u kojoj je Marija nakon anđelova navještenja začela Isusa. Na kućici stoji latinski natpis: HIC VERBUM CARO FACTUM EST (Ovdje je Riječ Božja tijelom postala). Pobožna predaja kaže da su 1291. godine tu kućicu iz Nazareta pred muslimanskom opasnošću anđeli prenijeli najprije na Trsat (brijeg iznad Rijeke), a tri godine kasnije (1294.) otud prenijeli na drugu stranu Jadrana, u lovorov gaj (što se na talijanskom kaže »loreto«, po čemu je grad koji se tu razvio dobio ime) južno od Ancone. U ovom svetištu nastale su litanije Majke Božje, tzv. litanije lauteratanske. Da zaštite ovu svetinju, kršćani grade baziliku i utvrđuju grad. Baziliku su 1468. godine počeli graditi znameniti graditelji i kipari. Turci i njihovi saveznici su ovom svetištu bili trajna prijetnja s mora. Najveću prijetnju svetištu je priredio turski sultan Selim I. (1467.-1520.) zvani »Okrutni« (otac Sulejmana Veličanstvenog), koji je uspio godine 1518. provaliti u tvrđavu pred Loretom, ali sâm grad se ipak uspio obraniti i nikada nije pao u turske ruke. Svaka prijetnja je okončana velikom kršćanskom pobjedom nad turskim brodomljem kod Lepanta 7. listopada 1571. g., a koja je, između ostalog, izvojevana i moćnim Marijinim zagovorom. Za tužno razdoblje u prošlosti svetišta početkom 19. stoljeća pobrinuo se Napoleon Bonaparte (1769.-1821.) koji je u svom vojnom pohodu na Italiju opljačkao loretsko svetište, a Marijin kip odnio u Pariz.

Hodočasnici ispred lucerske bazilike s biskupom Donikomom

Grob bl. Augustina Kažotića

Ivan Bedeničić, profesor Katoličke gimnazije u Požegi

Najviše sam se Božjim osjećao na koljenima u molitvi

Razgovarala: Ljiljana Marić • Snimio: D. Mirković

* Kako se živjela vjera u Vašoj obitelji i kako ste odgajani?

– Otac je bio strog, majka blaža, ali tražila je i provodila red. U obitelji je bilo puno druženja, međusobnog pomaganja, rada, igre i obaveza te dosta molitve. Kuća je uvijek bila puna. Svi dečki su bili ministranti kod franjevaca, redoviti na vjeronauku i aktivni u crkvi. Majka i otac su bili Trećereci. Ogromni lonci. Ogromna tatina biblioteka. Puno svećenika. Eto nekih od najjačih dojmova iz moga doma.

* Kada ste počeli intenzivnije razmišljati o vjeri i kada ste je počeli biti svjesni?

– Sedmi razred je bio presudan. Do tada sam već imao dosta ministrantskog staža budući da sam ministrirao od prvog razreda osnovne. Odlazak na duhovne vježbe na Fratrovcu pod vodstvom p. Antolovića uvukao me u razmišljanja o svećeničkom pozivu. Godinu sam dana proveo u Franjevačkom sjemeništu u Samoboru. Gimnazijski su dani obilježeni intenzivnim ministriranjem i vjeronaučnim zajednicama. Za vrijeme studija bio sam angažiran oko časopisa MI – List mladih i pjevanja u obnovljenom zboru crkve sv. Marka – Cantores sancti Marci. Intenzivno vjerničko druženje i praćenje tiska, zajedničke molitve u crkvi sv. Katarine, Palmi... svakako je jedno od najbolje i najdublje provedenog vremena mog života. Vrijeme informativno i formativno!

* Tko je imao presudan utjecaj na Vašu vjeru?

Mama i tata, franjevci (posebno pater Gracijan, Venancije, Fakundo, Časlav, Vatroslav – teško ih je sve nabrojiti), isusovci (p. Vlašić, Antolović, Galauner), pokojni župnik Horvat, vlč. Mario Jozo Tolj, Frkin, Kačun-ko, kolege iz MI-a...

* Biti učitelj ne znači samo prenositi znanje, nego i određene vrijednosti. Na koji način Vi to pokušavate činiti u školi?

Prije svega poštenim i odgovornim radom koji zahtijeva i moju i učeničku disciplinu. Pokušavam biti čvrst, dosljedan i prepoznatljiv u principima, ali i stalno molim Gospodina da prepoznajem i ispravljam vlastite greške i ne zaboravljam da je u temelju svega ljubav.

Volim započeti dan jednostavnom molitvom: Daj, Bože, da budem dobar i da čineći dobro prepoznajem dobro!

* Gubitak najdražih uvijek nas stavlja na kušnju. Kako ste Vi kao vjernik uspjeli prebroditi smrt supruge?

Ne znam koliko sam uspio prebroditi, ali sve što sam prebrodio i sve što brodim ne bih uspio da nije bilo Božje ruke. Puno molim za vlastitu djecu, kćer Ivu i sina Krunoslava, i trudim se biti odgovoran otac, ali znam da bez Božje pomoći ne bih mogao pružiti niti sebe, a kamoli zamijeniti (ili barem dijelom nadoknaditi) njihovu majku, moju pokojnu suprugu.

I nešto veliko sam naučio u zajedničkom hodu sa Sanjom. Kroz njezinu patnju, svjedočenje i ljubav – muka koja razara, strah i bijes, i srditost i nerazumijevanje, i pitanja i očaj... na koljenima, u molitvi i suzama, postalo je nešto najsvetije, najljepše i najdublje u mom životu. U suzama, s pitanjima, beznadno, optužujuće... samo je na koljenima i u molitvi dobilo svoj smisao! I danas tvrdim to i znam: nikada Boga nisam toliko osjećao ili još bolje, Božjim se osjećao, nego na koljenima, u molitvi!

* Istinski živjeti vjeru u svakom je vremenu teško pa tako i danas. Kako Vam to uspijeva na poslu, u obitelji te u svakodnevnom životu?

Ne znam da li mi uspijeva! Znam da se trudim i znam da bez tog truda ne bih mogao mirno spavati ni živjeti. Nadam se da će onaj koji mi ima suditi biti blag sudac!

* Kako prakticirate svoj vjerski život?

Redovita molitva i misa! Dosta duhovnog štiva i želja da budem i riječju i djelom prepoznat kao vjernik! Želim svoj duhovni mir u kući i sobi, u crkvi, u sakramentu...ali isto tako želim svom Bogu ponuditi svaki svoj dan, svaki svoj susret, svaki svoj napor! Znam da je uza me, moj Stvoritelj i Planer, kada radim dobro, ali i kada tvrdoglavo nastojim nešto svoje. Znam da sagledava moju želju i znam da mi pedagoški, s vremena na vrijeme, ponudi svoju najveću ljubav – meni, svom ljubimcu, na koljenima i u molitvi!

Biskup posjetio poplavljena područja u župi Krapje

Molitva za ugrožene poplavom

Biskup Antun Škvorčević u pratnji v.d. ravnatelja Biskupijskog Caritasa Gorana Lukića te župnika Đure Cvitića posjetio je 6. travnja poplavljeno područje u župi Krapje. Najteže je stanje u naselju Trebež gdje je rijeka Sava poplavila nekoliko kuća vodama koje stižu iz pravca Lonjskog Polja. O trenutnom stanju biskupa su izvjestili radnici vodnog gospodarstva iz Siska i Kutine, koji kamionima dovoze vreće s pijeskom.

Biskup se susreo s nekoliko obitelji koje su smjestile stoku iz staja na sigurno, a kuće pripremaju za vodeni val koji očekuju od Zagreba i Velike Gorice, odnosno od zaobalnih voda. Stanovnici iz nekoliko kuća su iseljeni, a dom bake Vide koja se teško dala uvjeriti da ga treba napustiti, već je do polovice u vodi. Nešto manja napetost je u mjestu Puska i u samom Krapju, ali u svim mjestima zaobalne vode stvaraju poteškoće kućama i njivama. Biskup je potom u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Krapju predvodio euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Martu, osmo dijete u obitelji Ante i Zorice Koberac iz Krapja te Željka, šesto dijete u obitelji Nenada i Ksenije Matoš iz Puske. Na slavlju, tijekom kojega se molilo za sve koji su ugroženi poplavom, bila je i načelnica jasenovačke općine Marija Mačković. (G. L. • Snimio: Goran Lukić)

Akcija biskupijskog Caritasa »Korizmeni dar u Godini vjere«

Za siromašnu djecu prikupljeno 40.000 kuna

U okviru korizmenih nastojanja Požeške biskupije u Godini vjere, i na poticaj pastoralnih uputa i korizmene poruke biskupa Antuna Škvorčevića biskupijski Caritas pokrenuo je akciju „Korizmeni dar u Godini vjere“ kako bi rad na duhovnoj obnovi vjere po Katekizmu Katoličke Crkve bio konkretiziran u ljubavi prema najsitima. U akciju su se svojim novčanim prilozima osobito uključila djeca u župnim zajednicama kao i vjeronosnici predvođeni svojim vjeroučiteljima. Poseban doprinos učinili su ovogodišnji krizmanci koji su spremno odgovorili na Caritasov poziv da se u vremenu korizme vježbaju u oslobađanju od loših navika, slatkiša i drugih suvišnih stvari te da svojim novčanim darom pomognu siromašne obitelji, osobito djecu u našoj Biskupiji.

U akciji je unatoč krizi prikupljeno više od 40.000 kuna koje će Caritas uručiti siromašnoj djeci. -Zahvaljujemo svima koji su se odazvali akciji, svećenicima, vjeronosnicima i njihovim vjeroučiteljima te pojedinačnim uplatiteljima. Uz navedenu akciju biskupijski Caritas u skladu sa svojim mogućnostima podupire rad župnih Caritasa kako bi zajedničkim snagama ublažili posljedice visoke nezaposlenosti i gospodarske krize – ističe Goran Lukić, v.d. ravnatelja biskupijskog Caritasa.

Svi oni koji se žele uključiti u Caritasove akcije i na taj način pomoći stipendiranju učenika, brojem obiteljima i svima koji su u potrebi na području Požeške biskupije mogu svoj dar predati osobno u prostorima Caritasa (Vukovarska 7, Požega) ili svoje priloge uplatiti na žiro račun Caritasa Požeške biskupije 2386002-1130011296. (Z. Zelenika)

Caritasova akcija »Žetva«

Ravnatelj Lukić najavio je i već tradicionalnu akciju »Žetva« u kojoj će se na razini župnih Caritasa prikupljati pšenica. Zamolio je sve one koji imaju pšenicu da u žetvi jedan dio daruju za potrebe Caritasa te na taj način pomognu braći u potrebi. Na otkupnim mjestima svatko će imati prigodu svoj dio pšenice ostaviti za Caritas.

- Smisao Caritasa jest upravo u tome da bude most od onih koji su primili prema onoj braći i sestrama koji su trenutno u potrebi. Svaki, pa i najmanji dar nepovratno snaži nadu i rađa ljubav koja beskrajno oplemenjuje i obogaćuje onoga koji prima, a još više onoga koji dariva – poručuje vlč. Lukić.

Kaptolački Caritas sudjelovao na gospodarskom sajmu

Prodavajući kolače prikupljali novac za operaciju djeteta

Caritas Župe sv. Petra i Pavla u Kaptolu prvi je puta sudjelovao na gospodarskom sajmu VINO – KAP koji se održao 27. i 28. travnja u Kaptolu. Dobrotom organizatora, kaptolačke Udruge vinogradara, vinara i voćara, dobili su besplatni štand na kojem su prodavali domaće kolače koje su ispekli brojne župljanke, suradnice Caritasa kao i same volonterke. Isto tako prodavali su se različiti ručni radovi koji su napravljani na caritasovim radionicama.

Na ovaj način volonteri Caritasa čija je zaštitnica bl. Marija od Propetog, prikupljali su novac potreban za operaciju jednog djeteta iz župe, ali i za druge koji su u različitim potrebama.

- Posjećenost štanda župnog Caritasa bila je iznimno velika. U zraku se osjetila ljubav onih koji prodaju kolače, kupuju

ili samo poklone osmijeh i kažu: „Bravo“. Takvo jedinstvo, ljubav i radost može pripustiti samo Otac Nebeski koji još nikada nije iznevjerio potrebite i malene i mislim da baš nitko nije otišao, a da nije osjetio ljubav koju mi volonteri osjećamo za druge – istaknula je Manuela Čakalić, voditeljica župskog Caritasa te zahvalila svima koji su na bilo koji način sudjelovali u ovoj akciji u kojoj je prikupljeno 2.600 kuna.

Zadovoljstvo nije krio ni kaptolački župnik preč. Josip Klarić koji je na misnim slavljinama poticao vjernike da pokažu svoju ljubav prema bližnjemu, posebno prema potrebitom. -Naši župljani, ali svi oni koji su došli na sajam, pokazali su svoje srce i dušu, svoju osjetljivost, unatoč sveopćoj gospodarskoj krizi. Svima najtoplije zahvaljujemo – poručio je župnik Klarić. (Lj. M.)

ZVONKO ŠPORČIĆ, VLASNIK RASADNIKA »DISPLANTARIUM« IZ STAROG PETROVOG SELA

Svoju vjeru živimo i jačamo kroz molitvu i rad

Piše: Višnja Mikić • Fotografije iz obiteljskog albuma Šporčićevih

Rasadnik Zvonka Šporčića u Starom Petrovom Selu nadaleko je poznat po kvaliteti i raznovrsnosti sadnica. Kako je godina rada i truda uloženo u njega i u cijelo imanje, najbolje zna sam Zvonko koji je učio uz oca i gledao njegove ruke, pune žuljeva, a nakon svoje 21 godine, od tate je preuzeo kompletno imanje s 15 jutara zemlje i brigu o svemu.

Otac na križnom putu

Njegov otac Milan bio je jedan od sudionika i mučenika Križnog puta, zatočenik karlovačkog zatvora. Puno toga je pretrpio, prošao i vidio, a svjedok je i nekih događaja u Jazovki. Preživio je brojne patnje i muke koje je pamtio do kraja života, i nije čudo što je, narušenog zdravlja, jedva čekao da sin Zvonko preuzme „kormilo“ u poljoprivredi.

Obitelj Šporčić je najsretnija kad su na okupu, međutim, danas je to teško postići. Supruga Đurđica radi, 23-godišnja kćerka Ana na petoj je godini zadrarskog učiteljskog fakulteta, Odjela za nastavničke studije u Gospiću. Dvadeset jednogodišnja Ivana studentica je treće godine Ekonomskog fakulteta u Zagrebu, sluša predavanja, uči i sve ispite polaže na engleskom jeziku jer su još u osnovnoj školi uočili njezin dar za

jezike. Sin Bruno je učenik prvog razreda novogradiške Gimnazije. Član obitelji je i 84-godišnja Zvonkova majka Nada.

Odrastao "na zemlji"

– Odrastao sam "na zemlji". Uz svoju obitelj, posebno volim voćarstvo. Još u nižim razredima osnovne školio volio sam i znao kalemiti, ali na starinski način. Kasnije sam se upustio u sjemensku proizvodnju povrća, kao kooperant, zatim smo posadili voćnjak, a naše plemke su devedesetih godina bile vrlo tražene. Potom sam osnovao tvrtku. Zaboravih, nekada smo proizvodili ukrasno bilje i ruže, a kasnije voće. Posljednjih nekoliko godina povećali smo proizvodnju na 100000 sadnica. Među ostalim, uzgajamo jabuke, kruške, breskve, nektarine, marelice, šljive i japanske šljive, bobičasto voće, aronije, lješnjak, pitomi kesten, cijepljene orahe, bademe, smokve itd. Puno radim, supruga i djeca pomažu, a posebno za vrijeme praznika kad su svi kod kuće. Tako su prošlog ljeta kćerke same zakalemile oko 25000 voćaka. Supruga Đurđica puno pomogne traktorom. Uostalom, nekada je bila prvak države na natjecanju orača, pa joj traktor već dugo „leži“. Zapošljam još dva radnika. Što se tiče financiranja i poslovanja, najbolja je određena sigurnost: npr. za iduću jesen imam dogovorenu narudžbu od 22000 sadnice jabuka. Međutim, kao i u svakom poslu, bude boljih i lošijih dana. Proizvodimo i voćne podloge za vlastite potrebe, obavljamo i pokuse matičnjaka plemki. Lijepo surađujemo s nekim uglednim stručnim tvrtkama, zatim sa Srednjom poljoprivrednom školom iz Slavenskog Broda, a posjećuju nas i učenici osnovne škole iz Bebrine. Nedavno smo smanjili površinu voćnjaka, ali je u njemu zastupljeno oko 400 različitih sorti voća – objašnjava Zvonko.

Molitva i nedjeljna misa su neizostavni

– Molimo kad tko stigne, ali zajedno svake nedjelje, kad smo svi kod kuće i, naravno, uz blagdane Božića i Uskrsa. Ja uglavnom molim uvečer, kad završim sve dnevne obveze – kaže Đurđica.

Zvonko ističe kako najradije moli u traktoru. Iako, kaže, traktor bruji, njemu ne smeta. To je vrijeme koje voli podijeliti s Bogom. Bio je i član Župnog ekonomskog vijeća u dva mandata. Nedjeljom su svi na misi bez obzira gdje je tko. Bruno, iako gimnazijalac, još uvijek je aktivni ministrant. Član je i staropetrovoselske „Tamburice“ gdje svira. Ivana je također dugo minsitrala, a Ana je pjevala u crkvenom zboru. Sada pjeva u zboru na fakultetu, ali rado zapjeva i u crkvi Navještenja BDM u Gospiću, kad nedjeljom ne stigne doći kući. Ivana također ne preskače misu, kad je u Zagrebu, na misno slavlje ide u crkvu bl. Augustina Kažotića.

Šporčiće je posjetio i požeški biskup dr. Antun Škvorčević što im je ostalo u nezaboravnom sjećanju. –Moji roditelji su uvijek rado pomagali župnicima koji su službovali u Starom Petrovom Selu. Tako sam i ja nastavio. Župnik zna da, ako negdje možemo pomoći i priskočiti, u bilo kojem obliku, nećemo to odbiti. Svoju vjeru nastojimo živjeti i jačati svojim djelima, molitvom, radom te svakodnevnim, obiteljskim i kršćanskim životom, a to bi bilo nemoguće bez redovitih misa. Kad ne bismo nedjeljom išli na misu, mislim da bi nam taj dan bio kao svaki drugi, ali bez blagoslova i uspjeha. Tako smo odgojili i djecu. Vjerujemo da će nas misa i to zajedništvo u vjeri povezivati i kad odu svatko svojim putem - kaže ovaj suprug, otac i napredni rasadničar.

ZVONIMIR BILIĆ, AUTOMEHANIČAR IZ SESVETA – USPJEŠAN PODUZETNIK

Recept za uspjeh u životu: Pošteno raditi i vjerovati da će ti Bog pomoći

Piše i snimila: Vesna Milković

U ovako malom mjestu treba se odvažiti i krenuti naprijed, ali mi nismo u nijednom trenutku pomišljali da nećemo uspjeti. Uostalom, Bog nikada nikog nije napustio i mi smo znali da ni nas neće napustiti - rekao je ovo automehaničar iz Seseveta Zvonimir Bilić prisjećajući se vremena kada se odlučio vratiti iz inozemstva i nastaniti u nepoznatom kraju. Bio je još mladić, sa suprugom Stanom tek je počeo stvarati obitelj, a iza njega je, kaže, već bio pravi križni put kojim su prošli mnogi prognanici i izbjeglice.

Prepušten u Božje ruke

Četrdesetogodišnji Zvonimir je mladost proveo u Novom Selu, u Bosanskoj Posavini, a kad je izbio rat, pridružio se vojsci u obrani rodnog kraja. Nakon pada Bosanske Posavine, u listopadu 1992. godine, otišao je u Zagreb i ubrzo potom u Njemačku. Po struci automehaničar uspio je dobiti dobar posao, a u Hrvatsku se odlučio vratiti 1998. godine. - U Bosni za nas Hrvate više nije bilo života pa sam najprije pomišljao otvoriti automehaničarsku radionicu u Zagrebu, no bilo je to preskupo. Tada mi je sestra, koja se već ranije nastanila u ovom kraju, preporučila da i ja dođem u Sesevete. Poslije sam ja pozvao mlađeg brata Gorana, koji je isto bio u izbjeglištvu, da se i on ovdje doseli i tako smo 2003. godine zajedno otvorili automehaničarsku radionicu – ispričao se Zvonimir.

Obitelj Bilić ima troje djece: Ivanu (21), poljoprivrednu tehničarku koja trenutno radi na moru kao servirka, Lovru (20) koji je završio srednju medicinsku školu i sprema se na rad u jednu njemačku kliniku, te Josipa (10), učenika 3. razreda osnovne škole. – Prvih godina nam doista nije bilo lako. Kad smo sagradili kuću, ostalo nam je 300 maraka. Ivana je upravo krenula u školu i

ja sam se pitao što da radim? Da potražim neki posao? U takvim trenucima kad nešto moram riješiti kažem si: Bože, sve prepustam u tvoje ruke. I doista, među ljudima se nekako pročulo da je u selo iz Njemačke došao neki mehaničar pa su postepeno počeli dolaziti k meni radi popravaka i više nikada nisu prestali. Onda je došao i brat, a s nama radi i supruga koja obavlja knjigovodstvene poslove i vodi osiguranje automobila. Jedni druge podržavamo i jedino tako možemo naprijed – kazao je Zvonimir.

Nedjeljom i blagdanom se ne radi

Tijekom deset godina Bilićevi su dobro uhdali posao o čemu svjedoči lijepo uređena kuća, radionica te okućnica, no, kaže Zvonimir, sve je to rezultat marljivog rada.

– Radimo dnevno u prosjeku 12 sati. Nekada bude manje, ali i više. Uvijek smo ljudima na usluzi kad god došli, takav je to posao. Osobito ako se nekome na proputovanju glavnom cestom pokvari auto pa kako da ga odbijem jer je radno vrijeme prošlo – rekao je Zvonimir.

Da u životu treba mnogo i pošteno raditi Zvonimir nastoji naučiti i svoju djecu. Uvijek im govorim kako treba raditi, biti vrijedan i pošten i poštivati tuđe. Nitko od djece ne pokazuje interes za moj posao, ali rekao sam im da se tako moraju ponašati gdje god radili. Bez obzira što posvuda ima lopovluka, mišljenja sam kako se još uvijek isplati biti vrijedan i pošten – ističe Zvonimir. Inače, kako kaže, ekonomsku krizu i on osjeća. Ljudi nemaju novca, teško se živi. Pa ipak, ne očajava zbog toga. - Vremena jesu teška, ali su takva kakva jesu i iz njih treba izvući najbolje što se može. Na takve situacije ukazujem i djeci. Ja sam optimist i vjerujem da će biti bolje. Kad smo živi izašli iz rata i potom promijenili tko

zna koliko adresa, izvući ćemo se i iz ovih poteškoća – kazao je Zvonimir.

Iako mnogo radi kako bi svojoj obitelji omogućio siguran život, postoje dani kada, to posebno ističe, ne ulazi u svoju radionicu. To su nedjelje i blagdani. -Mojoj mami je Bog bio na prvom mjestu, a onda sve ostalo. Od nje sam naučio što znači biti vjernik i mi se tako nastojimo ponašati u našem svakodnevnom životu. Tako se npr. pred Uskrs kod nas radi još u srijedu prijedodne, a potom na Veliki četvrtak, Veliki petak, Veliku subotu i naravno, na Uskrs radionica je zatvorena. Ljudi to znaju i u te dane ne dolaze – istakao je Zvonimir. Poduzetnicima i onima koji to tek namjeravaju postati, a pogotovo onima koji dođu u poteškoće, kratko poručuje: - Svatko u životu može uspjeti, ali mora pošteno raditi. Ne posustati, ne pokleknuti i – vjerovati da će ti Bog uvijek pomoći. U životu me vodila misao “Ne čini drugom ono što ne želiš da on učini tebi.”

Aktivan član župske zajednice

Zvonimir Bilić i njegova obitelj redovito odlaze na svetu misu, a posebno štiju sv. Antuna Padovanskog. - U današnje vrijeme biti poduzetnik nije lako, a gospodin Bilić uspješno vodi posao. Iako puno radi, češće je u crkvi od mnogih drugih, baš kao i cijela obitelj. Spreman je i pomoći ako što zatreba i općenito, aktivan je član naše župske zajednice. Gospodin Bilić ima troje djece što znači da je otvoren prema životu i to mi je kao svećeniku posebno drago – rekao je sesvetački župnik Tomasz Cybula.

OBITELJ JOSIPA I MARINE PAVIĆ IZ BANOVAČA

Tešku bolest Marina prikazuje za spasonosnu nakanu

Piše i snimila: Višnja Mikić

Svibanj se prosuo zelenilom i cvijećem po lijepom i pitomom selu Banovci, filijali župe Bebrina. Tu ljepotu Marijinog mjeseca vidjeli bismo i prije, ali smo čekali povratak iz zagrebačke bolnice Marine Pavić, koju su radosno, dan prije, kod kuće dočekali suprug Josip (47) i kćerka Ana (17). Sin Matija (25) otišao je raditi na Pelješac kao sezonač prije nego se majka vratila kući.

Primanja nedovoljna za život

Ova hrabra 41-godišnja žena deset godina se bori s reumatskim artritisom, ali nije to sve. Liječnici su joj morali odrezati prste na jednoj nozi, koji su pocrnili i sada ona tu nogu „ne osjeća“, a zadnje vrijeme stanje otežavaju i bubregi: pojavljuju se voda u organizmu i nateknuća, ali kad upoznate Marinu, s čijeg lica ne silazi osmijeh, pitate se kako to podnosi, kako proživljava dane u bolnici, odvojena od obitelji, što daje snagu kojom prevladava ove bolne kušnje i kad dođe kući?

Josip i Marina napravili su kuću 1995. godine, ali je, na žalost, nisu uspjeli dovršiti. Josip je rano morao otići u mirovinu i sam nije najboljeg zdravlja. Mirovina je

malo iznad 2.000 kuna, vraća kredit za kuću, režije su oko 800 kuna mjesečno, a Marinino liječenje i kontrole u Zagrebu iziskuju dodatne, ne male troškove. Matija je završio srednju školu, smjer instalater grijanja i klime, radio je u Zagrebu godinu dana, međutim, nije dobivao zasluženu plaću i morao se vratiti kući, razočaran. Ana je učenica drugog razreda Medicinske škole u Slavonskom Brodu i svakodnevno iz Banovaca putuje u Brod i nazad. Dobra je učenica i u nekim poslovima svakodnevno mijenja majku. Josip je vrlo kreativan i svojim rukama „stvorio“ svašta, a njegovog djela je i lijepo uređen vrt kraj kuće.

Redoviti na svetim misama

– Molimo zajedno svako jutro i svaku večer. Uglavnom, uvijek mole oni koji su kod kuće. Molitva je hrana koja nam daje snagu. Tu snagu osjetila sam davno kad je Ana imala dvije godine. Spremala sam zimmnicu i dok sam se uspjela snaći, ona je sa stola zgrabila jednu čašicu u kojoj je bio esenc i popila ga. Uslijedile su bolnica, strah i neizvjesnost, ali i vjera u Gospinu pomoć. Od tada sam se puno molila Gospi od Brze pomoći i Ana, hvala nebeskoj Majci, nema nikakvih posljedica. Puno puta u životu bilo mi je teško, sada nisam ni zdrava, ali nastojim sve izdržati zbog djece i supruga, potrebna sam im – ističe Marina.

Suprug Josip dodaje da dok su imali mogućnosti i dok je Marina bila zdrava, rado su hodočastili u marijanska svetišta, Gospi od Brze pomoći, Gospi od Suza u Pleternicu, a Ana je s mladima išla Majci od Utočišta u Voćin. –Volio sam odlaziti na duhovne obnove, posebno sam volio klanjanje pred Presvetim. Sada je teže odlaziti od kuće, ali i financijski ne uspijevamo. Međutim, u našoj kapeli Preobraženja Gospodina u Ba-

novcima, redovito smo na svetim misama i u skladu sa zdravstvenim mogućnostima, župniku, vlč. Marijanu Golecu, pomognem što mogu – kaže Josip.

Srednjoškolka bez računala

Ana je svake nedjelje na misi i prema riječima župnika, uvijek ranije od ostalih i u prvoj klupi, uronjena u molitvu. Priznaje nam kako bi joj nedjelja bez mise bila kao običan radni dan, a ovako, „napuni akumulator“ za slijedeći tjedan, moleći za uspjeh u školi i majčino zdravlje. Veoma ozbiljna za svojih 17 godina, skromno obučena (kaže kako patike uspijeva kupiti svake dvije godine), ali zrači vedrinom i mladenačkom sigurnošću. Dok njezini vršnjaci „rasturaju“ po internetu i fejsu, ona nema računalo kod kuće, ali marljivo uči, pomaže majci i ocu i raduje se kraju turističke sezone kada će se brat Matija vratiti kući. Voljela bi Ana poslije srednje škole nastaviti školovanje, ali, kaže, sve će ovisiti o financijskim mogućnostima. Rado bi otišla i na koje hodočašće, ali za sada to „otpada“, međutim, vjeruje da će biti mogućnosti i vremena i za to.

Molitva nam je najjači oslonac

– Vjerujem da će mi Bog udijeliti još toliko zdravlja da Ana završi školu. A sigurna sam da će providjeti i kako ćemo dalje. Evo, ja već sada znam da 12. lipnja moram na kontrolu u Zagreb. Do tada treba iznaći mogućnosti, jer u Zagreb ne možete bez 400-500 kuna ni krenuti, a pogotovo ja s ovakvom nogom. Josip mi je oslonac u svemu. Ustajao je rano jutrom, kad bih ja bila u bolnici, i ispraćao Anu, nikada nije otišla sama iz kuće. Činio je to umjesto mene, a ja našu kćer i dan-danas, iako joj je 17 godina, obvezno blagoslovim kad polazi u školu – kaže Marina.

Pitali smo naše domaćine što im trenutno najviše treba, ali nismo čuli odgovora. Skromni su i zadovoljni onim što imaju. Saznali smo da nisu klali „smok“, ali prijatelji uvijek priteknu: tako su za Uskrs dobili košaru s jelom.

– Molitva nam je najjači oslonac. Zato vjerujemo i molimo. Imam prijatelja i rođaka u selu, ali najzadovoljniji sam kod kuće i u krugu obitelji – kaže Josip.

Marina vrijeme u bolnici i na kontrolama krati također uz molitvu i duhovno štivo koje ju obogaćuje i pomaže izdržati odvojenost od obitelji i bolest. Rekla nam je kako je iskusila kolika je vrijednost zdravlja, a ne znamo ga cijeniti niti čuvati dok ga ne izgubimo. Međutim, patnja se lakše podnosi ako se prikazuje na neku od spasonosnih nakana, za zdravlje i blagoslov obitelji, pogotovo za djecu. Zna to Marina i zato se na licu ove žene, navikle na skromnost i prihvaćanje Božje volje, ogledaju mir i predanje u ruke nebeske Majke.

Župa sv. Ilije Proroka u Brodskom Stupniku

Tekst: Višnja Mikić • Fotografije: arhiv župe

Župa sv. Ilije proroka u Brodskom Stupniku, mlada je župa Novokapelačkog dekanata osnovana 1993. godine u sklopu tadašnje Zagrebačke nadbiskupije. Utemeljenjem i uspostavom Požeške biskupije 1997. godine postaje njezin sastavni dio.

Povijesne crtice

Današnje naselje Brodski Stupnik, zapadno je od Slavonskoga Broda, ispod blagih obronaka Dilj-gore, uz glavne cestovne i željezničke pravce. Samo mjesto Stupnik, prvi puta se spominje davne 1358. godine, a uz Kobaš, bio je u vlasništvu plemića Giletića. Za vrijeme Osmanlijskog vaktka, bio je u sastavu župe Drenovac, kasnije Bučja, pa Oriovca, sve do 1993. kada postaje samostalna župa. Gradnjom ceste Brod – Gradiška, 1784. godine, uz istu se spuštaju raseljena brdska naselja, među njima i Stupnik. Za vrijeme Vojne krajine, Stupnik je pripadao 8. gradiškoj pukovniji i bio sjedište 2. satnije. O ovom periodu povijesti svjedoči u mjestu do danas očuvana zgrada kapetanije.

Kapele u župi

Na starom mjestu (u brdu) spominje se kapela sv. Margarete, a kasnije, uz drum, kapela sv. Ilije, koja je, uz više adaptacija, ostala do danas. Nova kapela sv. Ilije građena je 1921., a za potrebe župe proširivana je u periodu od 1990. do 1993. godine. Na groblju je kapela sv. Antuna građena 1933. godine, a temeljito obnovljena 2010. zaslugom tadašnjeg župnika Mirka Roginića i župljana. Tu je i kapela sv. Ane, pa sv. Klare, u brdu, koju zovu „stupljanska katedrala“. Postoje Uremovića križ i Fratrov križ, na putu prema Lovčiću. Je li tu bila nekada crkva ili kapela, za vrijeme turske vladavine,

nije poznato, ali je u narodu do danas ostala priča kako je tu dolazio fratar i obavljao pastoralnu službu.

Redovito hodočaste

Prema zadnjem popisu stanovništva iz 2011. godine župa broji 1587 stanovnika. Od toga je 1370 katolika, grkokatolika i pravoslavanih je 188, ostalih 37. Prošle godine bilo je 18 krštenih, 6 vjenčanih i 25 umrlih vjernika. Župa ima 110 učenika. U mjestu je Područna škola sa 40 đaka, a učenici viših razreda pohađaju osnovnu školu u Oriovcu.

Od 2011. župnik u Brodskom Stupniku je Josip Bogović. Kako nam je rekao, na redovnim, svakodnevnim euharistijskim slavljima nazočno je od 20 do 40 vjernika. Češće pristupaju sakramentu pomirenja. Svakog osmog u mjesecu, redovito hodočaste Gospi od brze pomoći u Slavonki Brod, a aktivno sudjeluju i u svim hodočašćima Požeške biskupije.

Brojne aktivnosti

– Treba pohvaliti rad župnog pastoralnog i ekonomskog vijeća zbog njihove aktivnosti i zauzetosti u životu župne zajednice. Skupina župnog Caritasa svojim radovima i drugim aktivnostima prikuplja sredstva kojima pomaže obiteljima slabijeg materijalnog stanja u župi, a njih je svakim danom sve više. Aktivan je i župni zbor sa

svojim voditeljem i vjeroučiteljem, Josipom Aničićem koji redovito organizira probe i vježbe. Pjevači nastoje svojim darom i glasom sve više slaviti i hvaliti Boga. Mladi su se ove godine uključili u Katoličku malonogometnu ligu. Vjerujem kako će ostati povezani sa župom i svim aktivnostima. Tu su i ministrantice i ministranti. Sva djeca su uključena u župnu katehezu koju je nekad teže organizirati zbog rasporeda nastave u školi. Zato se često okupljaju nedjeljom, pred „podnu misu“, koja je prozvana „školskom“ – za djecu i mladež, iako dođu i stariji. Bilo bi dobro spomenuti kvalitetno spremanje crkve te čuvanje i uređivanje crkvenog ruha. Gotovo da nema kuće u župi, koja ovdje nije uključena – ističe župnik Bogović.

Molitvene zajednice

U župi sv. Ilije proroka, aktivne su dvije molitvene zajednice. Tu je Djelo za duhovna zvanja, koje broji četrdesetak članova. Mole za nova svećenička i redovnička zvanja u biskupiji, s posebnom nakanom da izmole bar jedno svećeničko zvanje u svojoj župi. U životu župe prisutna je i molitvena zajednica Srca Isusova, koja posebno moli za obraćenje grješnika.

Brodski Stupnik je župa na granici Požeške biskupije i Đakovačke nadbiskupije, a to je mjesto ujedno i središte općine. Stanovništvo se bavi ratarstvom i povrtlarstvom, a osobito vinogradarstvom. Stupnik je nadaleko poznat po svom vinorodnom, brdskom dijelu i po vinarijama „Zdjelarević“, „Jurković“, „Vinković“ itd. te po lijepim manifestacijama, među kojima je i „Stupnička berba grožđa“.

PREDSTAVLJENA KNJIŠKA BAŠTINA POŽEŠKOG FRANJEVAČKOG SAMOSTANA

Pred očima javnosti vrijedni rariteti

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U franjevačkom samostanu u Požegi 22. travnja otvorena je izložba knjiga iz njihove knjižnice pod nazivom „Franjevci – duhovna i intelektualna okosnica požeškog društva“. Predstavljene su knjige požeških franjevaca tiskane u 18. i 19. stoljeću te dvije inkunabule.

Gvardijan požeškog samostana fra Josip Poleto ukratko je predstavio povijest franjevaca u Požegi, koji u njoj rade i djeluju od 13. stoljeća.

– Za široku razgranatu djelatnost braće franjevaca bilo je potrebno kontinuirano pratiti razvoj teologije, filozofije, zdravstva, ekonomije, školstva i mnogih drugih područja znanja, a za sve to su bile potrebne knjige, udžbenici i časopisi – kazao je fra Poleto dodajući da je osobiti porast

knjiga u samostanskoj knjižnici zabilježen između 1712. i 1783. godine kada je u samostanu djelovao studij filozofije. Krajem 18. stoljeća knjižnica je brojala oko pet tisuća knjiga. Danas je ona zaštićeno kulturno dobro i prva knjižnica unutar Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda u kojoj je započeta kataloška obrada knjiga u integriranom knjižničnom sustavu Crolist koju radi knjižničarka Dijana Klarić. To se moglo postići, kako je kazao gvardijan, zahvaljujući pomoći Grada Požege i gradonačelnika, koji su uz to pomogli i uređenju prostora knjižnice.

Knjižničarka Dijana Klarić, ujedno autorica izložbe, ukratko je predstavila knjiško blago knjižnice koja posjeduje oko četiri tisuće starih i rijetkih knjiga. Poseban dio toga fonda je zbirka od oko 700 knjiga hrvatskih rijetkih knjiga tiskanih do 1850. godine. Među njima su i knjige požeških franjevaca: Josipa Paviševića, Kaje Adžića, Grgura Čevapovića, Josipa Kovačevića, Jeronima Lipovčića, Šimuna Mecića, Antuna Papušljica, Franje Sebastijanovića i dr.

O inkunabulama požeške franjevačke knjižnice govorio je fra Vatroslav Erkin, knjižničar i arhivar. Biblija koja je tiskana 1486. u Nürnbergu, ima četiri sveska, a njezin treći svezak u Hrvatskoj se nalazi samo u Požegi. Druga inkunabula su Propovijedi Bernardina de Bustija tiskane 1498. u Veneciji. One su jedinstvene i po tome što su u tiskane stranice dodane rukom ukrašene ilustracije.

Izložbu je otvorio fra Željko Železnik, provincijal Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda. –Iako su se knjige u to vrijeme teško nabavljale, franjevci su tome posvećivali posebnu pozornost. Zato ova knjižnica danas krije veliko kulturno blago grada. Želja nam je da knjižnice budu otvorene javnosti pa smo krenuli u jedan suvremeniji način njihovog prikazivanja. Ova knjižnica i knjige pričaju nam o sebi, o onima koji su ih nabavljali i koristili, o onima koji su uložili truda se ta knjiga napravi i mnogo toga možemo saznati iz svake ove knjige koja je danas pred našim očima – rekao je fra Železnik i zahvalio svima koji su omogućili postavljanje ove izložbe.

Predsjednik Matice Hrvatske kod biskupa

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 2. svibnja Igora Zidića, predsjednika Matice hrvatske u Zagrebu. Razgovarali su o različitim pitanjima s područja kulture, trenutačnom stanju i izgledima za ostvarenje određenih projekata. Razmotrili su mogućnost suradnje, napose na prezentiranju osobe i umjetničkog djela velikog hrvatskog slikara Ive Dulčića, te postavljanja njegovih slika u Požegi. Zajednički su razgledali Katedralu u kojoj su pri najnovijem uređenju našla mjesto i djela suvremenih hrvatskih umjetnika. (I.I.)

Biskup primio povjesničarke umjetnosti iz Zagreba

Uskoro izložba najvrednijih predmeta požeške Katedrale

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 25. travnja dr. Ivanku Reberski i dr. Mirjanu Repanić Braun, povjesničarke umjetnosti sa zagrebačkog Instituta za povijest umjetnosti. Razgledali su požešku Katedralu i razgovarali o različitim pitanjima prigodom 250. obljetnice njezine posvete. Utvrđeno je da su obavljena mnoga istraživanja toga kasnobaroknog objekta, jednoga od najvrednijih ove vrste u Hrvatskoj te da će se iduće jeseni tiskati knjiga koja će prikazati i najnovije zahvate u Katedrali i njezino uređenje s djelima suvremenih umjetnika. Jedna od najboljih poznavateljica požeške Katedrale, dr. Katarina Horvat Levaj voditeljica je projekta daljnjeg stručnog proučavanja tog sakralnog objekta te se predviđa da bi njezini rezultati mogli biti objelodanjeni iduće godine. Prigodom liturgijske proslave 250. obljetnice posvete Katedrale, svetkovine njezine zaštitnice sv. Terezije Avilske te spomena 16. obljetnice utemeljenja Požeške biskupije bit će postavljena izložba najvrednijih predmeta sakralne baštine sačuvanih u toj crkvi. Uglednim povjesničarkama umjetnosti biskup Škvorčević predao je fotografiranu građu sakralne baštine iz Dijecezanskog muzeja Požeške biskupije i građu suvremenih umjetnika iz biskupijske Galerije kako bi se mogao izraditi prijedlog trajnog postava tih predmeta u Požegi. (I. I.)

NOGOMETAŠ BERISLAV ROZMAN IZ ŽUPE NOVA KAPELA

Vjera, obitelj i župa dio su mene i kada sam zbog posla udaljen od svoga mjesta

Piše: Višnja Mikić • Snimila: Višnja Mikić i obiteljski album B. Rozmana

Obitelj je temelj društva. Ako je obitelj zdrava, zdravo je i društvo. Ako se obitelj temelji na vjeri i živi je u svakodnevnom životu, radu i podizanju djece, ona će lakše odolijevati kušnjama, napastima, razaranjima i svemu drugom što danas prijete obiteljima, a posebno mladim ljudima. Djeca iz obitelji, koje žive svoju vjeru, odlaskom od kuće i na raskrižjima života, nose u sebi i dalje zdravo, duhovno ozračje sigurnosti, utemeljeno u Kristu. Jednog takvog simpatičnog mladića, sportaša iz župe Nova Kapela, predstavljamo na ovoj stranici.

Sportom se bavi od šeste godine

Berislav Rozman, 28-godišnji nogometaš iz Nove Kapele, koji trenutno radi u Zagrebu, gotovo svaki vikend provodi s obitelji, s prijateljima sportašima te sa župnikom vlč. Goranom Mitrovićem i kapelanom vlč. Augustinom Tašićem. Osnovnu školu Berislav je završio u Novoj Kapeli, srednju ekonomsku u Požegi, a zatim je na požeškom Veleučilištu diplomirao smjer računovodstvo – trgovina. Školovao se i za samostalnog knjigovo-

đu, a nakon rada u tvrtki „Carlsberg“, danas radi u „Kauflandu“, gdje prolazi obuku za voditelja sektora prehrane.

Sportom se bavi od svoje šeste godine. Novokapelačku osnovnu školu predstavljao je redovito u stolnom tenisu i na malonogometnim natjecanjima. Sa šest godina počinje trenirati u nogometnom klubu u Batrini, ali već nakon pola godine „seli“ se u Novu Kapelu gdje igra za NK „Slavonac“ do 2007. godine. Od tada pa do kraja jesenskog dijela prvenstva 2012. godine ponovo je igrač NK „Batrina“ u Batrini. Međutim, nije to sve. Berislav je veoma aktivan u novokapelačkoj malonogometnoj ekipi „Moby Dick“. Njih petnaestak organizirali su tradicionalne turnire u Novoj Kapeli, a redovito su sudjelovali na malonogometnim turnirima u Starom Petrovom Selu, Novoj Gradiški i drugim mjestima. Poslije jednog humanitarnog turnira, kao nagradu, dobili su „CD player“, koji su odmah poklonili jednoj bolesnoj djevojčici u Sičama, a bilo je i drugih humanitarnih aktivnosti kojima se uvijek spremno odazovu.

Na treninzima nema psovki ni ružnih riječi

– Među natjecanjima, kojih se rado sjećam, svakako su finale Kupa novogradiškog Nogometnog središta, gdje sam igrao za seniore, zatim prvo mjesto u kategoriji kadeti u NK „Slavonac“ u natjecateljskoj 1998/1999. godini. Lijepa uspomene vežu me i uz natjecanja u 4. Hrvatskoj nogometnoj ligi gdje se „Slavonac“ natjecao u konkurenciji pionira i kadeta. Bilo je lijepo i na dječjim biskupijskim hodočašćima u Voćinu, gdje su, uz vjeronaučna natjecanja, organizirana i sportska, a ja sam bio u nogometnoj ekipi naše župe. Za ova natjecanja pripremao nas je trener NK „Slavonac“, gospodin Darko Marić, čovjek kojemu puno toga dugujemo. Naime, naš trener bio je pravi odgajatelj. Pratio je našu igru, ali još više naše ponašanje, informirao se u školi o našim ocjenama, pratio je naše ponašanje, na treninzima nije bilo ružnih riječi, niti psovki i taj čovjek je doista u naš rad, treniranje i odgoj ugradio dio sebe - istiće Berislav.

Natjecao se u više država

Uz sve obveze, ovaj je mladić završio i Međunarodni seminar za nogometnog trenera nižih uzrasta (limaća) u Ohri-

du u Makedoniji, pa uz puno nogometnih medalja, ima i ovu trenersku iskaznicu. Za vrijeme rada u tvrtki „Carlsberg“ igrao je u nogometnoj ekipi svoje tvrtke i natjecao se u više država: Bosni i Hercegovini, Srbiji, Bugarskoj, Hrvatskoj i drugima, upoznao puno prijatelja, sportaša. Međutim, bez obzira na posao, Berislav je ostao povezan s obitelji, nogometašima i župom.

Ministrant od malih nogu

– Uvijek smo išli redovito na svete mise, a ministrant sam bio od prvog razreda osnovne do prvog razreda srednje škole. Uz roditelje, za moj i bratov duhovni odgoj i put, veoma je zaslužna baka Ljubica koja nas je učila moliti, poticala na odlazak u crkvu, na hodočašća i križne puteve. Na službu ministranta potaknuo me i tadašnji kapelan vlč. Ivan Nikolić, s kojim je moja obitelj ostala povezana do danas. Na moju želju, bio mi je i krizmeni kum. Volio sam ministrirati i kad je ovdje đakonski praktikum obavljao današnji župnik vlč. Mitrović koji je svojevrremeno bio i kapelan u župi. S njim sam rado odlazio u filijale naše župe na svete mise i ministrirao – objašnjava Berislav.

Iako je Berislav Rozman pola godine boravio u Kanadi, a bio je i u Americi, nikada se nije udaljio od svojih korijena, od vjere, obitelji i župe. Voli glazbu, kao i svi mladi, svakog vikenda se druži s prijateljima nogometašima, a u svemu mu je podrška djevojka Jasna koja završava fakultet i koja ima razumijevanja za njegova sportska druženja, turnire, posao i obveze.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Zlatko Papac

PRESVETO TROJSTVO

Danas je dan i blagdan kršćanstva – egzistencijalni i ponosni blagdan svakog kršćanina! Svaki je kršćanin i kršćanka na krštenju posvećen Presvetim Trojstvom; postao je svojina i svetište Trojstvenoga Boga! To je božanski dar čovjeku i čovječanstvu!

Pročelnii odlomak današnjega blagdana iz *Knjige Izreka* svečani je navještaj o našem Bogu, i o nama koje je Bog sebi izabrao i sobom posvetio. Kamo sreće kad bismo ovaj odlomak barem češće čitali, kad ga već nismo naučili naizust izgovarati – kao ponosni stavak o sebi i svom čovječstvu. Ovaj je tekst čuvena himna o Bogu kršćanskom, ali u isto vrijeme i himna o nama – kršćanima! Kad još nitko nije ni pomišljao na nas – jer nas nije ni bilo – Bog nam se već radovao i s nama računao! Zamislio nas je i stvorio: da u nama može prebivati!

Stavak iz *Poslanice Rimljanima* druga je himna kršćaninovu

biću. Opisuje Božju brigu o nama koje je Bog uveo u mir sa sobom *po Gospodinu našem Isusu Kristu*. To je početak neba na zemlji i vječnosti u vremenu. U tom novom svijetu ostajemo cijelog života, ako se sami grijehom ne udaljimo od Boga. Čak nas ni nevolje života ne mogu udaljiti od Boga. Štoviše! Naš se Bog „želi ponositi nama“, kad nas svojom milošću podržava i čuva na visinama časnoga i dostojanstvenoga kršćanskog življenja!

U evanđelju nam poručuje Isus da još nismo sve čuli jer za to nismo još osposobljeni. *No, kada dođe on – Duh Istine – upućivat će vas u svu istinu*. Duh Sveti će ostati Učiteljem dok čovjek živi i dok bude trajala ljudska povijest. Samo je pitanje: hoće li imati učenika? Kršćanin je miljenik i dijete Božje, ali se može i udaljiti od Boga – grijeseći. ■

PRESVETO TIJELO I KRV KRISTOVA. TIJELOVO

Tijelovo je blagdan Crkve i svijeta. Tijelovo je ovjekovječenje i prisutnost Božića u svim danima kršćanske povijesti na zemlji! Tijelovo je „ispružena ruka“ Božja i prisutnost neba na zemlji! To je blagdan kad se javno klanjamo Bogu – prisutnu među nama u liku kruha i vina! Blagdan kad je Bog postao ljudima bliz – bliži nego mi sami sebi!

Već je Melkisedek u davnim vremenima prinio kruh i vino. To bijaše znak onoga što će Isus ovjekovječiti na našoj zemlji. Kao što je bez kruha jedva moguće živjeti u vremenu i na zemlji, tako je i bez Euharistije nemoguće biti nebeskim i Božjim čovjekom na našoj zemlji. Pavao ovjekovječuje tradiciju kršćanstva i Crkve. Navješćuje i svjedoči: *Ja od Gospodina primih, što vama predadoh*. I odmah nas vodi u dvoranu Posljednje večere: *Gospodin Isus one noći, kad bijaše predan, uze kruh, zahvali, razlomi*

i reče: „*Ovo je tijelo moje – za vas. Ovo činite meni na spomen.*“ Tako i čašu po večeri govoreći: „*Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi. Ovo činite, kad god pijete, meni na spomen.*“ Utjelovljenjem je Sin Božji postao čovjekom, a pretvorbenim riječima – Euharistijom – hranom za nebo i nebeski svijet.

U evanđelju imamo čudo umnoženja kruha, što je mala slika Euharistije. Krist je onda s *pet kruhova i dvije ribe* nahranio *pet tisuća muškaraca* i barem još toliko žena i djece. A kroz svu povijest hranit će Euharistijom – presvetim Tijelom – milijune kršćana. Euharistija je hrana za vječni i nebeski svijet.

Hranimo li se kruhom života? Postajemo li tako nebeski ljudi već na zemlji? Jesmo li ono što trebamo biti po krštenju – nebesnici: sveti i Božji? ■

DESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Danas je pred nama činjenica smrti. Siroti udovici, koja je bila ugoštila proroka Iliju, umro je jedinac sin. Stoga će ona Iliji: *Zar si došao k meni da me podsjetiš na moj grijeh i da mi umoriš sina?* Koje li smionosti u ove udovice? Usudila se smrt svoga sina povezati s Ilijinim boravkom u njezinoj kući. Ilija je zamoli da joj dade mrtva sina i on ga *odnese u gornju sobu, gdje je stanovao i položi ga na svoju postelju*. Zatim se pomoli i probudi joj sina. *Uze ga, siđe iz gornje sobe u kuću, dade ga njegovoj majci*. Žena će mu: *Sada znam da si čovjek Božji*. Može li itko na nama vidjeti da smo Božji ljudi – po govoru ... po načinu življenja ... po životnim stavovima ...

Pavao pred svojim vjernicima u Galaciji tvrdi da *evanđelje, koje je navješćivao, nije od ljudi*, On ga je primio objavom Isusa Krista. A navješćujući im evanđelje, ne taji pred njima svoju prošlost: kad je preko svake mjere *progono i pustošio Crkvu Božju*. Sjećajući se tako svoje prošlosti, sve je više nastojao djelom i življenjem nadoknaditi sve propuste.

Evanđelje nas vodi u grad Nain u samom trenutku, kad u grad dolazi Isus sa svojim učenicima i silnim svijetom; a *iz grada su iznosili mrtvaca, sina jedinca u majke, majke udovice. Pratilo ju mnogo naroda. iz grada*. Baš se na vratima grada sretoše dva mnoštva; oni uz Isusa i oni, što prate mrtvaca. Još važnije: sretoše se – Život i smrt. Vidjevši Isus sirotu koja je izgubila sina, sina jedinca, sažali mu se nad njom i reče joj: *Ne plači! Događ se nosila: nosioci stadoše*. Isus progovori: *Mladiću, kažem ti, ustani! I mrtvac se podiže i progovori, a on ga dade njegovoj majci*. Još nikada u povijesti nije nitko nikoga ovako usrećio, ni obradovao, na vratima grada, kao Isus ovu majku, majku udovicu! ■

JEDANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Kakva li susreta proroka Natana s Davidom! Pravo čudo književnosti, a uz to – i čudo *Biblije*. Kralju Davidu dolazi prorok Natan da mu spočitne veliki grijeh što ga je David bio učinio. Grijeh je dvostruko težak: preljub i ubojstvo. Da bi sakrio grijeh, David je naredio da bitku tako vode da Natan izgubi život. David savršeno smislio kako će sakriti svoj grijeh. Međutim! Božjem se oku ništa ne da sakriti.

Ipak! Kao što je David bio velik u grijehu, tako je postao velik i u pokori. Pravo povijesno čudo, i škola kako bi se trebalo vladati nakon grijeha! Ponizio je sebe do dna; sagnuo se do zemlje čineći pokoru ... Velik pokornik zbog velikih grijehâ!

Odlomak *Poslanice Galaćanima* ima dva dijela: prvi o opravdanju, drugi o posljedicama opravdanja. Svaki čovjek može grijehiti i

sagriješiti, ali se svojom snagom nitko ne može sâm opravdati. Čovjeka opravdava samo Bog. Zato je Krist i umro da bismo spoznali kako jedini Bog može brisati i izbrisati naše grijeha.

U evanđelju je Isus gost u farizejevoj kući, kamo ga je farizej bio pozvao. Sve se zbiva za vrijeme blagovanja. U kuću stiže i grješnica. Pala je do Isusovih nogu, prala ih svojim suzama i mazala pomašću. Farizej je gledao i na svoj način sudio. Isus mu božanskim načinom kazuje da su mu sudovi krivi; a djela ove grješnice da su ispravna i pokornička. Stoga je na kraju i donio božanski zaključak: *Oprošteni su joj grijesi mnogi jer ljubljase mnogo*. Takav je Isus: uvijek na strani pokajnikâ! ■

DVANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Divna li prorokova odlomka u kojem se kazuje Božje svojstvo i naklonost: da će na dom Davidov i Jeruzalemce izliti duh milosni i molitveni! A kad se to dogodi, onda se novim očima gleda sva stvarnost – sve dotle: da će gledati onoga, koga su proboli i naricat će nad njim. O da! Treba se naći pred križem i promatrati što je Bog učinio za nas, a kako malo mi sami činimo. Ne bi li trebalo postajati učenicima Božjim, pa učiti biti i živjeti na Božji način?

Pavao nas oslovljava kao sinove Božje po vjeri u Kristu Isusu! To je najveće čudo, i milost, koja nam se dogodila. A kad se postane – i bude – sinom Božjim, tada su sve prijašnje razlike i događanja malo važna. Ta dogodilo nam se ono najveće: postali smo sinovima Božjim. To je nebeska novost. Nema ništa veće od toga, pa smo pred Bogom svi njegova djeca, a jedni pred dru-

gima sestre i braća. To je dar Božji, koji ne možemo ničim platiti. Jao nama, ako ga proigramo.

U evanđelju je pitanje o Isusovu identitetu. Pitanje postavlja sam Isus, a ono je dvojako: Što o Isusu misle ljudi; što mislim ja? Na prvo su pitanje apostoli odgovarali bez ikakvih ograda. No, kad ih je upitao: *A vi, što vi kažete, tko sam ja?* – nastao je tajac. Velika tišina! A onda je iz nje progovorio Petar, i u ime svih ostalih ispovjedio vjeru u Isusa: *Krist – Pomazanik Božji!* Na ovo pitanje mora odgovoriti svatko – životom!

Isus im zaprijeti, da toga nikome ne kazuju jer drugi to ne mogu ni shvatiti ni razumjeti jer im nije dano. I čim je Petar izrekao ovu vjeroispovijest, Isus nastavlja katehezo o križu i križnom putu – svome i našem. Tim putem je najprije hodočastio Isus, a za njih svi njegovi sljedbenici i vjernici.

TRINAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Pred nama je prorok Ilija u času kad u proročku službu uvodi Elizeja, sina Šafatova. To se zbivalo na vrlo jednostavan način. Ilija nađe Elizeja, sina Šafatova gdje ore. *Priđe k njemu i baci na nj svoj plašt*. To bijaše investitura – uvođenje u službu. Jednostavnost da ne može biti jednostavnija. Nakon što se Elizej oprostio sa svojim, *ustade i pođe za Ilijom da ga posluži*.

Kao što je ondje Elizej bio uveden u proročku službu, tako smo i mi kršćani na krštenju uvedeni u novi način postojanja. Pavao kliče: *Za slobodu nas Krist oslobodi!* A to ne znači ništa drugo, nego: kršćanin je već na zemlji slobodan biti nebeskim čovje-

kom. Živi na zemlji, a srce mu je okrenuto nebeskome svijetu. Radi i surađuje s ljudima, a ravna se po zakonu Božjem. To čineći, i tako živeći, kršćanin ostvaruje i pokazuje svoju slobodu.

S tim u svezi je i kršćaninov stav prema svim ljudima. Kršćanin naprosto ljubi bližnjega, kao sebe samoga! Tako čineći, kršćanin spušta i ponazočuje nebo i nebeski svijet na zemlju.

Evandeoski odlomak nam kazuje da je Isus hodočasnik u sveti grad Jeruzalem. A cilj njegova hodočašća jest: kalvarijski događaj zajedno s Uskrsnućem. Isus je na tom putu od početka. Zato se utjelovio, zato se

rodio među ljudima, zato je živio kao čovjek, da nas na kraju svoga životnoga puta otkupi i uskrsnućem uvede u novi Božji i nebeski svijet.

U tome treba odmah iščitati i svoju zadaću: mi smo se rodili i postali ljudima da bismo hodočastili u nebo – a dok smo na zemlji, da na nju dozivamo i ponazočujemo novi nebeski svijet. Stoga je uvijek sudbonosno pitanje: Jesmo li mi na pravome putu, koji smjera i vodi u nebo i nebeski svijet?

ČETRNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Evo nas pred Izajjinom velepjesmom, koja nadahnjuje stil ljudskoga, a nadasve kršćanskoga života: *Veselite se s Jeruzalemom ... Radujte se, radujte se njime svi, koji ste nad njim tugovali*. Jeruzalem je ime Božjega grada – i onog nebeskoga i ovog zemaljskoga. U nebeski smo hodočasnici, a zemaljski nas sjeća, kako su se ondašnji poglavari odrekli svoga Boga i osudili ga na strašnu smrt. A kako je Krist svojom smrću i uskrsnućem vratio čovjeku izgublenu slavu i čast, Izaija nas zove i poziva da se radujemo svome spasenju i spasenju sve svoje braće i sestara. Trebalo bi se

nad ovim Izajjinim tekstom nadiviti, pa oslušivati sve nijanse poruke. Tada bismo počeli drukčije misliti i drukčije živjeti. Postajali bismo već na zemlji nebeskim ljudima. Na to nas zove i upućuje Izajjin tekst.

Pavao nas podsjeća da su čovjek i čovječanstvo procijenjeni Bogom: Za sve nas, i za svakog pojedinog, umro je na križu Bog i Spasitelj. Za Pavla je križ jedina zastava kojom se ponosi i koju uvijek i svagdje ističe. On se križem ponosi jer za njega je umro Isus. Ima li što od toga ponosa u nama?

Evandjelje je jedinstvena poruka svakom

kršćaninu. Na to nas upozorava i broj na početku. Isus šalje u svijet svoje učenike. Jesmo li i kakvi smo učenici Gospodinovi? A njihov povratak i radost zbog blagovijesti, koju su donijeli i širili u onom kraju, kazuje sadržaj njihova života i rada. Oni su se vratili radosni da bi nas poučili kakvi moramo biti u svijetu, da bismo imali što ponijeti i donijeti na prag nebeskoga svijeta. Svijet, u koji smo poslani, to je naš život; zatim naš okoliš; naše zvanje i konačno to su ljudi oko nas ...

Krštenja djece u brojnim obiteljima

U Krapju kršteno osmo dijete obitelji Koberac i šesto dijete obitelji Matoš

Požeški biskup Antun Škvorčević 6. travnja predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi u Krapju i krstio Martu, osmo dijete u obitelji Ante i Zorice Koberac te Željka, šesto dijete u obitelji Nenada i Ksenije Matoš. Koncelebrirao je župnik Đuro Cvitić i v.d. ravnatelja Biskupijskog Caritasa Goran Lukić. Biskup je kazao vjernicima da ih pozdravlja s dvostrukom radošću: zbog Isusova uskrsnuća i zbog osmog i šestog djeteta u dvije obitelji. Istaknuo je da puno veće župe nemaju ovakvih slavlja te je čestitao i zahvalio roditeljima što su prihvaćanjem osmog i šestog djeteta pridonijeli pobjedi života u Hrvatskoj, postali suradnici uskrsnuća. Pozvao je na molitvu za sve koji su u opasnosti od poplave u župi Krapje, Jasenovac i drugdje.

Tumačeći riječ apostola da nije pravo više slušati ljude nego Boga, biskup je u homiliji kazao kako se obitelji s brojnom djecom upravo tim putem odupiru suvremenom površnom hedonističkom mentalitetu, spremno prihvaćaju podsmijeh i porugu, te najbolje služe hrvatskoj budućnosti. Dodao je da je teška pustoš koju za sobom ostavlja poplava, a još teža ona koja se događa po ljudima siromašnima ljubavlju i nespremnima oblikovati život u skladu s Božjim naumom o čovjeku. Potaknuo je nazočne vjernike da poštuju obitelji s brojnom djecom i mole da u Hrvatskoj pobijedi život.

Obitelj Vujica u Gornjim Bogičevcima krstila šesto dijete

U župnoj crkvi u Gornjim Bogičevcima biskup Antun Škvorčević predvodio je 13. travnja euharistijsko slavlje i krstio Marka, šesto dijete u obitelji Roberta i Sanje Vujica. Riječ dobrodošlice uputio mu je župnik fra Ivo Brezović. Biskup je u pozdravu kazao kako se nalazimo u uskrsnom vremenu, da je pred nama Pobjednik nad smrću, te da su se roditelji Vujica sa svojim šestim djetetom na svoj način pridružili pobjedi života. Istaknuo je da ga to posebno veseli jer se radi o vjerničkom svjedočanstvu dvoje vjeroučitelja. Spomenuo je da su Gornji Bogičevci pretrpjeli veliko materijalno razaranje u domovinskom ratu i naglasio da se prava obnova ostvaruje po ljubavi koja se opredjeljuje za život. Čestitao je roditeljima na šestom djetetu i zahvalio za žrtvu kojom obogaćuju Crkvu i domovinu. Potaknuo je nazočne da mole za vjernost hrvatskih supružnika te povjerio Bogu obitelj Vujica. Zahvalio im je što su se i oni ljubavlju i žrtvom izdigli ponad hrvatske prosječnosti, te iščitavajući višu razinu postojanja i smisla, opredijelili se za šesto dijete. Poželio je da takva duhovna pismenost poraste kod nas te u žrtvi i ljubavi brojnih mladih bračnih drugova pobjeđuje u Hrvatskoj život i ostvaruje istinska budućnost.

Biskup krstio Iris, peto dijete obitelji Lobar u Pleternici

Na spomendan sv. Josipa Radnika, 1. svibnja, biskup Antun Škvorčević, uz kojeg su bili svećenici Pleterničkog dekanata na čelu s pleterničkim župnikom Antunom Čorkovićem, predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj u Pleternici i podijelio sakrament krštenja Iris, petom djetetu u obitelji Saše i Marije Lobar. U pozdravu biskup je kazao da započinje marijanski mjesec svibanj koji nam pred oči stavlja ljepotu majčinstva, a spomendan sv. Josipa podsjeća na obitelj i dostojanstvo rada. Istaknuo je da je obitelji Lobar sa svojim petim djetetom danas razlog posebne radosti te je roditeljima zahvalio što su se ponovno svrstali na stranu života. Podsjetio je na 18. obljetnicu vojno redarstvene akcije „Bljesak“, pozvao prisutne da mole za hrvatske branitelje koji su položili živote za našu slobodu, kao i za one koji su bez radnoga mjesta, napose mlade. Istaknuo je da roditelji Lobar nisu dopustili da na njih utječe mentalitet sebičnosti i lagodnosti, nesposoban za ljubav i žrtvu, nego su imali hrabrosti mjeriti se s Božjom ljubavlju te se i po peti puta opredijeliti za život. Kazao je da je to proročki čin zbog kojega nisu prihvaćeni od nekih ni u svom najbližem krugu, baš kao što niti Isus nije bio prihvaćen u svom zavičaju.

Krštena Katrina, sedmo dijete lipičke obitelji Galko

U predvečerje svetkovine Gospodinova uzašašća, 8. svibnja, biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi sv. Franje u Lipiku te krstio Katarinu, sedmo dijete u obitelji Željka i Zdenke Galko. Na početku je župnik Jozo Zorić biskupu uputio pozdrav, a kćeri Galko uručile cvijeće. Biskup je potom kazao da je došao u Lipik radovati se novom životu, izraziti poštovanje i zahvalnost hrabrim roditeljima za dar sedmog djeteta i zajedno s njima u krštenju da povjeriti Isusovoj žrtvi ljubavi. Spomenuo je kako je znakovito da se mala Katarina krsti u predvečerje Isusova uzašašća, svetkovine kojom slavimo čovjekovo uzdignuće u puninu Božjeg života te je istaknuo da će ona u krštenju postati dionikom toga Isusova djela.

U homiliji je upozorio na stanje u hrvatskom društvu u kojem čovjek lako postaje žrtvom medijske zaglušnosti, gdje nema dovoljno prostora za duhovnu slobodu i istinu o sebi po osluškivanju nutarnjeg govora Duha. Čestitao je roditeljima Galko što su se oduprli mentalitetu stvorenu tim putem, bili sposobni razumjeti istinu Božju o životu, žrtvi i ljubavi te se odvažili za opredjeljenja suprotna općem načinu razmišljanja. Biskup je pozvao sve nazočne, napose kandidate za Svetu potvrdu da pronalaze trenutke sabranosti, osluškivanja Duha i nastojanja oko razumijevanja duboke istine o ljudskom dostojanstvu da bi po njoj živjeli.

PAVLE PRIMORAC O SVETKOVINI DUHOVA

Duh Sveti je ljubav koja mijenja i preobražava

Predivna svetkovina Duhova koja pred nas stavlja tajnu treće božanske osobe – Duha Svetoga, nužno nas treba potaknuti da, u sebi, u dubini vlastita bića i svojega postojanja doživimo blizinu onoga Boga koji nas mijenja i preobražava. Biti promijenjen i preobražen u svojem kršćanskom životu znači u sebe primiti novi mentalitet, novi način razmišljanja i života, koji će se temeljiti na plodovima i darovima Duha Svetoga.

Liturgijska pozadina

No, da bismo si ispravno dozvali u pamet djelovanje Duha Svetoga, nužno je i potrebno dotaknuti njegovu liturgijsku pozadinu. Svetkovina Duhova koju Crkva slavi, ima svoj živi biblijsko-povijesnospasenjski temelj u događaju silaska Duha Svetoga nad apostole u biblijskom spisu koji se zove Djela apostolska. Isus se nakon svojega uskrsnuća svojim učenicima četrdeset dana javno ukazivao, davao im upute što trebaju činiti da se Njegovo evanđelje proslavi po svemu svijetu, uzašao je na nebo i potaknuo ih da mole Silu odozgor koja će ih preobraziti i Obećanje Očevu koji će ih promijeniti. Oni odlaze u dvoranu Posljednje večere, te zajedno s Isusovom majkom Marijom mole za taj veliki događaj – silazak Duha Svetoga. I doista, događa se veliko čudo. Silaskom Duha Svetoga kojim su zahvaćeni učenici, događa se nešto novo. Crkva, Božji Narod pripravljen u Njegovom vječnom naumu spasenja rađa se u Jeruzalemu u svojoj punini. Učenici koji su imali u svojem životu puno ljudskih slabosti, manjkavosti, bojažljivosti, sumnje prema Isusu, u trenutku su postali preobraženi. Obukla ih je snaga Duha Svetoga koji ih je ispunio hrabrošću, i to u takvoj mjeri da je svaki, pa čak i najveći napor za Isusa za njih postao dječja igra. Dobili su snage naviještati, trpjeti, pa i dati svoj život za Isusovo Ime, ono Ime koje im je poslalo toga obećanog Duha. Ali da bismo mi kao kršćani, kao Isusovi učenici trećega tisućljeća doživjeli istu snagu i blizinu Duha Svetoga, ljubav koja mijenja i preobražava, moramo se staviti u svjetlo ovoga važnoga biblijskog događaja.

Predati život Kristu

Duh Sveti je Bog, treća božanska osoba. To vjerujemo i ispovijedamo. No, je li dovoljno samo vjerovati i ispovijedati tu vjersku istinu? Potrebno je prije svega predati svoj život Kristu koji će nam dati snagu Duha Svetoga, a zajedno s tom snagom primit ćemo plodove i darove Duha. Te plodove i darove Duha Svetoga primamo na osobit način u sakramentu svete Potvrde, koji nam učvršćuje milost primljenu na krštenju. Darovi Duha Svetoga su mudrost, razum, savjet, jakost, znanje, pobožnost i strah Božji. Plo-

dovi Duha Svetoga u kršćanskom životu postižu se na temelju darova Duha. Znači, čovjek snagom vjere mora u dubini svojega kršćanskog života biti otvoren darovima Duha kako bi postigao plodove. Plodovi Duha su ljubav, radost, mir, velikodušnost, dobrota, blagost, uzdržljivost.

Oduševljeno življenje

Upravo snagu tih darova i plodova Duha svjedoči nam predivna i preboga biblijska baština, a nakon toga toliki životi svetača kroz čitavu povijest jedne, svete, katoličke i apostolske Crkve. Toliki vjernici – pape, biskupi, svećenici, redovnici i redovnice i vjernici laici oduševljeno su živjeli za vjeru, i to samo zbog toga što su u srcu izgarali vatrom Duha Svetoga. Prožeti tom vatrom, tom ljubavlju, prožeti darovima i plodovima Duha mogli su praštati, ljubiti bližnjega, trpjeti za Krista i evanđelje, pa i dati svoj život za Njega. Nema toga što je nemoguće učiniti za Boga ako u svojem srcu imamo Njega samoga – Duha Svetoga.

Za Boga i brata čovjeka

Duh nas uvodi u zajedništvo s Ocem i Sinom. Sve one nebeske istine i nebeske tajne Duh nam „šapće“ u savjesti, usmjerava naš život prema nebeskoj baštini koju posjedujemo od samoga Isusa Krista. Sve ono što Duh ima, primio je od Oca i Sina, pa tako u svojoj duši, primivši Duha, kršćanin posjeduje snagu ljubavi i zajedništva Presvetoga Trojstva, ima ljubavi prema svojoj Crkvi, biskupiji, župnoj zajednici, obitelji, društvu u kojem živi. On je spreman preobražavati i moliti ne samo za sebe, nego i za druge, te snagom te molitve prožimati svaki dio svojega životnoga poslanja koje mu je povjereni na svim mogućim razinama – od one duhovne do antropološke (ljudske). Pokušajmo stoga u ovom vremenu u kojem se nalazimo moliti za svoj život snagu i milost Duha Svetoga. Otac i Sin daju nam toga Duha i to obilno. Srcu koje je ponizno, poučljivo, Bog se nesebično dariva. Toliko nesebično da na temelju toga darivanja i naš život postaje nesebičan – život za druge. Za Boga i brata čovjeka. U tome se ostvaruje punina ljubavi koja nas vodi u Nebo.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat, Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ:

Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Vjekoslav Marić • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Molim se Bogu i milosrdnom Isusu za dar strpljivosti

Vršiti Božju volju je ono najljepše što čovjek može u životu učiniti, a to isto važi i za svećenika. Ako čovjek svoj posao radi s voljom i radošću, onda i Bog pomaže – ističe preč. Stjepan Benić, najstariji svećenik Požeške biskupije, koji je na prvi dan proljeća navršio 100 godina, od čega je skoro 77 godina svećenik. U mirovini je već 30 godina.

Piše: Ljiljana Marić

Rođen u Batrini kraj Nove Kapele 1913. godine za svećeničko zvanje se odlučio nakon što je u 7. razredu gimnazije u Glasniku Srca Isusova pročitao da se traže sjemeništarci. Nakon 8. razreda, odnosno mature u Novoj Gradišci, odlazi u sjemenište u Zagreb. Za svećenika ga je 1936. godine zaređio tadašnji nadbiskup Alojzije Stepinac čije ime nosi i ulica u kojoj danas živi.

Pazilo se na svaku župnikovu riječ

Na prvu kapelansku službu bio je poslan u Novu Gradišku, a zatim u Mariju Bisticu. Za župnika u Stražemanu imenovan je 1940. godine. Tu su mu na početku rata pobunjeni Srbi ubili brata koji je radio kao bilježnik u Biskupcima. U ovoj župi ostao je do 1943. godine, a do kraja rata bio je župnik u Starom Petrovom Selu.

– Nakon što je 16. travnja 1945. godine počelo bombardiranje mjesta, povukao sam se u selo Laze kako bi izbjegao doček partizana. Tamo sam skoro poginuo. Kada su digli most u zrak, od detonacije u kući gdje sam se skrivao, pala su teška vrata s tavana tik do mene. Navečer su u tu kuću došli partizani na večeru. Cijelo vrijeme sam bio u susjednoj sobi. Nakon večere htjeli su i prenoćiti i to baš u sobi gdje sam se skrivao. Domaćica ih je ipak uvjerila da mogu spavati i tu gdje su jeli – prisjeća se preč. Benić koji se nakon dva tri dana vratio u svoju župu gdje je ostao do Velike Gospe.

Te 1945. godine dolazi u novu župu Jakšić gdje ostaje sljedećih 37 godina, do 1982. kada je umirovljen. Iako je uvijek s radošću obavljao svoju svećeničku službu, dodaje, da to nakon rata nije bilo

ni malo lako. Pazilo se na svaki župnikov korak i izgovorenu riječ, kako bi se našao razlog da ga se strpa u zatvor gdje su završili i mnogi njegovi kolege ni krivi ni dužni. Sjeća se kako ga je glavni šef tadašnje milicije u Požegi zajedno sa svojom sekretaricom posjetio sedamdesetih godina jer je u kapeli u Tekiću služio misu 10. travnja. Ispitali su ga zašto je baš toga dana tamo bila misa, a on ih je uvjerio da je to bila čista slučajnost. Naime u selu dulje vrijeme se neće moći služiti misa jer počinju radovi na proširenju kapele pa su to htjeli još jednom obaviti prije radova. Završio je i na sudu jer je jednom svom župljaninu koji je želio otići u Argentinu, napisao preporuku. – Rekli su mi na sudu da ja nemam pravo izdavati takva uvjerenja o nekome jer se zna čiji je to posao – prisjeća se preč. Benić kojem su nakon rata skojevci jedne noći ciglama porazbijali i prozore na župnom stanu. Na svu sreću njega nije pogodila ni jedna cigla nego samo komadići prozorskog stakla. Nije u to vrijeme bilo lako ni graditi nove crkve i slične ustanove jer se dozvoljava teško dobivala. Župnik je ipak uspio ishoditi dozvolu za gradnju samostana za časne sestre koje su 1973. godine došle u ovu župu obogativši njezin duhovni život. Svi zajedno pridonijeli su da je ova župa od dolaska župnika Benića dala sedam živućih svećenika i tri časne sestre.

Posjete biskupa

S obzirom da više ne može čitati biskup ga je oslobodio obveze moljenja časoslova, ali zato redovito moli krunicu, a posebno se moli Milosrdnom Isusu čiji je blagdan ustanovio papa Ivana Pavao II, obavezno se ispovijeda na prve petke u mjesecu. Njegova domaćica Anka Uremović koja je s njime već 55 godina, ili netko od župnih volontera svaki dan mu čitaju, uglavnom vjerski tisak. A putem Hrvatskog katoličkog radija i Radio Zagreba prati zbivanja u društvu i Crkvi.

Televizor nikada nije imao kao ni automobil. U župu je došao s motorom, ali ga je brzo prodao. Kada je nekud trebao ići, bolesnicima, na sahranu ili služiti misu u okolnim mjestima vozili su ga župljani u zaprežnim kolima ili u automobilu.

– Jedino želim da mi Bog dade dovoljno strpljivosti jer mi je svaki dan sve teže. Noge me sve manje služe pa koristim hodaljku, ali i govor. Postao sam zaboravan. Na pregledu kod liječnika nisam bio godinama. Pijem samo tablete za srce i smirenje. Dosta je bilo života. Svi bi htjeli raj na zemlji, ali toga nema, ovo je dolina suza – kaže najdugovječniji jakšički župnik kojega njegovi župljani još uvijek rado posjećuju. Svake godine imendan mu dolazi čestitati i sam požeški biskup Antun Škvorčević koji mu je inače dodijelio srebrnu biskupijsku plaketu s Poveljom priznanja i zahvalnosti, a za 70. obljetnicu svećeništva dobio je čestitku i blagoslov Svetog Oca. Biskup ga je posjetio i krajem travnja ove godine u pratnji kancelara Gorana Lukića, te mu je kazao da se njegova rođendana spomenuo u znakovito liturgijsko vrijeme Isusove muke, smrti i uskrsnuća, koje nas podsjeća da naš vjernički životni put prolazi kroz muke i nevolje k slavi uskrsnuća. Čestitao mu je visoku obljetnicu rođenja uz izraze zahvalnosti za žrtvu koju prinosi za dobro svete Crkve, Požeške biskupije i svoga naroda. Susret je završio molitvom i željom da Bog blagoslovi žrtvu stogodišnjeg svećenika i daruje mu strpljivost u poteškoćama.

